Călin Ioan Popper

Fântâna marqueziană

Cuprins

Fericirea din mail

De câteva luni încoace câştig toate loteriile din lume : Irlanda, Regatul Unit, Olanda, Belgia, Spania. Toți bagă bani în contul meu gras, sunt un fel de Stelian Ogică globalizat.

Morți prin tot felul de accidente stupide din Africa, încă de acum zece ani şi-au lasat averea special pentru mine, presimțind că o să cresc şi o să am nevoie de bani.

Miliardari din Dubai se oferă să-şi mărite fiicele cu mine pentru că nu mai există nici o metodă normala de a scapă de banii care vin peste ei şi-i sufocă.

Fericirea vine din Orient la pachet cu câte o hurie gata să-şi părăseasca Jihad-ul interior pentru exterioara iubire creştină.

Manageri din bănci construite pe bogății coloniale mă invită să mă loghez la câte un cont gras, deschis pentru mine de anonimi bine intenționați.

Anonimii care mă iubesc şi mă mângâie cu o catifelată tandreţe financiară sunt prieteni de-ai mei dintr-o viaţă anterioară care acum vor să-şi încheie socotelile financiare cu mine pentru a putea pătrunde fără nici un regret în Nirvana.

Eu îi iubesc, dar nu pot să le iau nici un ban, pentru că-n viaţa mea viitoare s-ar putea să am nevoie de ei. Şi se ştie : trebuie să-ţi pese de toţi ceilalţi pentru a putea ajunge în acel loc în care nu-ţi mai pasă de nimeni.

Nu-mi pot permite o viaţă viitoare în care acestor oameni să nu le pese de mine. Asa că din toată această fericire care inundă mail-ul meu de pe Yahoo o să o aleg pe cea mai platonică : o bătrânică de 69 de ani care-mi scrie că Isus mă iubeşte. Şi eu il iubesc pe Isus şi il rog să nu se mai dea miliardar arab, manager de bancă sau prieten anonim.

Primavara din motoarele pinguinilor si motoarele globalizarii

Experiența noastră istorică demonstrează categoric că istoria omului a fost şi o istorie a climei.

În Evul Mediu microglaciațiunea de câteva secole a schimbat harta agricolă a Europei şi ca o consecință firească şi comportamentul alimentar al locuitorilor vechiului continent.

Primul efect al încălzirii planetei va fi însă accelerarea globalizării. Ne vom înfige în fructele exotice crescute în grădina noastră de către emigrantul chinez alungat din țara lui de secetă sau potop, fructe la care bunicii noştri priveau cu nesaț temperat continental.

Vom mânca orez iubitor de secetă, tomate halofile, gata sărate de tatăl ploaie şi mama sol. Ne vom scărpina pe spate de mâncărimi ciudate, pentru că şi microbii emigrează, nu-i aşa ?

Vacile vor privi mai bovin, cu mai multe bale şi mai puțin lapte, dar mai gras.

Râuri altădată învolburate vor naviga poticnite pe harta țării, iar lacurile limpezi vor deveni nişte bălți eutrofizate, pline de mâl.

Insule altădată vii şi pline de vegetație vor dispărea, acoperite de liniştea salină a lui Neptun, teritorii noi vor iesi gata uscate din mare, în alte locuri, visând la alte geografii.

Încălzirea globală, va avea efecte demografice certe, va reveni timpul marilor migrații într-o altă vreme, într-o vreme globală. Schimburile economice se vor accentua, culturile alogene vor interfera dramatic cu cele indigene, va fi un nou Babel, care-l va atenua pe cel vechi, principiile discriminării vor fi înlocuite cu cele ale uniformizării, iar limba, da limba va deveni treptat una singură.

În realitate, încălzirea globală pleacă de la un paradox, pleacă de la berea ținută la rece, de la vita congelată în destinul ei de hamburger, de

la dorința noastră de a ne răcori interiorul caselor noastre. Cultul pentru refrigerări de tot felul, a răcit interiorul universului nostru casnic, birourile noastre, maşinile noastre, dar a încălzit exteriorul acestora, adică planeta.

Freonii, clorofluor carburile (CFC), sunt principalii agenți de răcire din maşinile noastre de răcorit sau întărit hrana. Ei « trag » căldura din produsele depozitate în frigider şi o azvârle-n peretele din spatele frigiderului, prin intermediul unui schimbător de căldură, pe care la nevoie poți să-ți usuci şi ciorapii.

Partea proastă este că atunci când ceva nu merge bine şi instalațiunea care ține prizonier agentul se sparge, acesta zboară direct spre cer, unde se aliniază sub forma unui strat dat dracului.

Acest strat reflectă înapoi căldura reflectată de pământ, jucând un ping pong nesfârşit şi tot mai îndrăcit cu suprafața planetei.

Căldura captivă în acest joc este responsabilă de încălzirea planetei.

Ea-l va face pe țăranul chinez să vină la tine şi să-ți îngrijească mandarinele.

Deci iată cum, răcirea localizată determină încălzire delocalizată.

Pentru încălzire, responsabil este şi laptele. Blajina vacă ce-l produce, este în realitate o maşinărie biologică superpoluantă şi care nu respectă întodeauna teoriile vosganiene. Vaca are la achiziții o serie de organe care transmit cea mai bună iarbă către mecanismele interne de procesare. Acestea, au ca subprodus, metanul, pe care vaca-l flatulează spre înălțimi, unde se aliniază pe lângă freoni si CO2 în ping pong-ul termodinamic.

În ceea ce priveşte industriile noastre, ce să mai vorbim... sunt cei mai buni jucători din acest meci şi-n fiecare produs pe care-l vezi sau consumi, se află zvăpăiala unor grade celsius jucându-se liniştite prin atmosferă.

Intențiile ecologiste sunt intenții bune. Ele pavează acum iadul biocombustibililor mai puțin poluanți, dar produşi indirecți ai agriculturii convenționale. Ideea de biocombustibil a fost mai abitir decât ideea de freon. Pentru a creşte suprafețele de trestie de zahăr sau rapiță (principala materie primă pentru biocombustibil) agricultorii au dat iama-n păduri. Plămânul cel verde a tuşit tot mai uscat, ajungând să amplifice fenomenul încălzirii globale. Pe lângă toate aceste lucruri, suprafețele cultivate cu plante au nevoie de diverse tratamente cu pesticide. Prezența acestora în locuri neobişnuite cu chimismul perfid al civilizației a fost ca un şut în fundul echilibrelor ecologice locale.

Şi tot aşa, subtilele rotițe ale naturii, s-au tot învârtit, dinte cu dinte, au transmis otrava agriculturii moderne în locuri nebănuite încă.

Lumea e complexă şi reacționează holistic. Orice idee bună, devine piatră de caldarâm pentru marşul triumfal al problemelor noastre de

mâine. Cu ecosistemul planetei nu te pui. Cu ecosistemul planetei nu umbli cu jumătăți de măsură. Nu te bagi peste homeostazia lui de sistem mai bătrân decât tine, nu-i dai sfaturi şi mai ales, nu încerci să-l păcăleşti.

În rest, ce să spun ? Se pare că-n primăvara din ouăle pinguinilor se ghiceşte deja, pe unde vor căuta strănepoții noştri Atlantida.

Despre o serie de ecotermeni

Suntem din ce în ce mai asaltați de termeni precum : agricultură ecologică, sustenabilitate, agricultură durabilă, economie bazată pe cunoaştere etc. Puțini dintre noi ştiu însă care sunt semnificațiile exacte ale acestor noțiuni, cine le-a definit, cine şi mai ales de ce la promovează

Nevoia de a mânca mai sănătos este un imperativ vital al dezvoltării societății umane. Studiile savante sugerează că situația de criză demografică prin care trec Europa şi Statele Unite se datorează în mare măsură modului în care s-au hrănit populațiile de pe aceste teritorii în ultima jumătate de secol. Îmbătrânirea populației, diabetul zaharat, sterilitatea masculină, tind să devină fenomene de masă induse se pare de hiperchimizarea hranei.

Răspunsul oamenilor de ştiință se regăseşte în platformele politice şi instituționale sub forma noțiunilor enumerate mai sus. Să le

luăm pe rând şi să vedem ce implică ele şi cum interferează cu stilul nostru de viață. Agricultura ecologică : presupune exorcizarea tehnologiilor de cultură a plantelor de orice aditiv (îngrăşăminte chimice, erbicide, insecticide, fungicide etc). Culturile trebuiesc cultivate pe terenuri nepoluate sau depoluate în mod natural, în timp. Protecția culturilor se bazează exclusiv pe potențialul intrinsec al plantelor cultivate (pe plasticitatea lor ecologică, pe rezistența lor nativă la boli, dăunători şi factori abiotici de stres).

Experiența a arătat însă că producțiile obținute sunt extrem de mici iar calitatea lor este extrem de slabă (randamentul unui hectar de grâu cultivat în condiții ecologice este de cele mai multe ori similar cu cel înregistrat la sfârşitul evului mediu, înaintea industrializării). Accesul la astfel de produse este limitat prin urmare la consumatorii cu venituri peste medie. Probabilitatea ca acest tip de agricultură să fie viabilă în condițiile creşterii demografice a

populației mondiale este extrem de mică iar urmările cultivării pe termen lung a plantelor în condiții ecologice nu sunt încă bine precizate (o urmare ar putea fi de exemplu ca acest tip de culturi să constituie situs-uri de refugiu pentru populațiile de dăunători sau boli, cu efecte semnificative asupra biodiversității ecosistemului).

Agricultura durabilă sau sustenabilă este acel tip de agricultură care urmăreşte conservarea resurselor mediului la un nivel care să permită nepoților şi stranepotilor noştri să trăiască un stil de viață similar cu al nostru în ceea ce priveşte utilizarea aceloraşi resurse. Mentalități de genul « după noi potopul » nu sunt durabile, excesul de apă utilizat pentru irigarea culturilor sau risipa acesteia nu sunt durabile, ele punând în pericol stilul de viață al urmaşilor noştri.

La limită, se poate formaliza noțiunea de agricultura ecologică ca fiind una dintre

interpretările excesive ale noțiunii de agricultură durabilă. Agricultura durabilă nu omite utilizarea tehnologiilor moderne de cultură şi protecție a plantelor agricole. Dar pune un accent deosebit pe utilizarea tehnologiilor adecvate, pe eficientizarea cantităților de aditivi adăugate astfel încât acestea să aibă un impact cât mai redus asupra mediului sau chiar să-l protejeze pe acesta.

Noțiunea de tehnologie adecvată are şi ea un sens mai larg, sintetizând aspecte sociale, ecologice, economice şi culturale referitoare la o anumită tehnologie. O tehnologie adecvată este o tehnologie care este adaptată spațiului pe care este ea folosită, astfel că o tehnologie proiectată în China poate să nu fie eficientă în România.

In fine, economia bazată pe cunoaştere este un principiu fundamental al economiei viitorului. Ea este caracterizată prin rapiditatea transferului tehnologic de la infrastructura de cercetare, dezvoltare şi inovare către producția de

bunuri şi servicii, acest lucru influențând pozitiv competitivitatea produselor şi gradul de satisfacție al consumatorului.

Odă corupţiei

Corupția este motorul progresului. Corupția este ca un medicament pe care-l iei zilnic şi care te face să te simți bine. Dacă mă duc la un medic pentru că mă doare un picior şi nu-l mituiesc, plec de acolo cu o durere de inimă. Dacă mă duc apoi la cardiolog şi nu-l mituiesc plec de acolo cu o durere de cap. Dacă ma duc la neurolog şi nu-l cinstesc şi pe el mi se face frica. Daca ajung la psiholog si nu-i cresc si acestuia standardul de viata ma doare sufletul. Astfel, ajung la preot care este preferatul meu. El nu ia niciodata pentru sine, doar isi opreste putin din putinul pe care il dau lui Dumnezeu. Chestia asta ma unge la suflet, in sfarsit. Ma duc plin de beatitudine la primar, la politist, la functionarul public, la profesor. Daca am un dram de noroc pot sa ma intalnesc cu un ministru pe care sa-l mituiesc preventiv, asa doar ca sa-l tin agatat pentru eventualitatea in care apare vreo licitatie care ma intereseaza.Mita ne leaga. Mita ne face

un popor de doua ori milenar. Mita ne-a salvat de nenorocirea de a fi transformati in pasalac turcesc. Mita ne-a dat tuturor case, mita ne-a facut oameni mari si mita ne-a crescut copiii incepand de la gradinita si pana la cele mai ravnite facultati. Mita ne-a facut ochiul bucuros pentru victoriile echipei favorite, mita ne-a scris articole favorabile si mita ne-a inconjurat intodeauna de prieteni gata sa ne curete acolo unde nu ne curata nici produsul finit de la Apa Nova. Mita e liantul universal, mita a scris Abecedarul dupa care am invatat prima litera si s-a strecurat in tot felul de cuvinte care dau culoare limbii stramosesti. Mitan e un nume propriu relativ frecvent la romani. Romanilor le place sa o : comită, demită, remită, emită omita. Romanii urasc termita, urasc dermita si le place ca femeia lor sa fie ermita, iar amanta

De aceea spun : traiasca mita, cine nu da mita, vomita ranchiuna si desnadejde, e un ratat social, un amarat pe care va trebui sa-l sustinem

din banii nostri de mita. Mita ne face sa traim bine in ciuda statisticilor care ne spun ca traim prost. Va trebui sa ridicam un monument de dolomita, Doamnei Mita pentru serviciile aduse poporului nostru greu incercat. De ce nu a cazut comunismul mai repede chiar daca nu aveam ce manca ? Pentru ca aveam in schimb bani de mita. Bani din care s-a ridicat aristrocratia postdecembrista care s-a sinchisit sa ne angajeze pentru a ne face pe fiecare dintre noi mici agenti propagandistici, mici vectorasi de mita care sa disemineze valorile mitei mai departe. Vom trai deci inca de doua ori milenar datorita mitei. Vom mitui tot : popoare, conjuncturi, Istoria. Si vom mitui chiar si Moartea daca nu cumva, după povestea cu Ivan Turbinca, distnsa doamnă nu s-a lecuit de tot ceea ce miroase, chiar si un pic, ruseste.

Încacatranitul se vrea razbunator

"Încăcătrănitul" se vrea răzbunător, pe chipul său astenic nu şade nici un nor, se-asmute către presă cu glasul tunător, se întoarce PSD-ul cu fața la popor. A rătăcit aiurea prin fustele bunicii călăuzindu-i drumul ocult doar licuricii. Şi asta fu greşeală perfid insinuată din vremea-n care încă bunica era fată, pe fusta ei cu franjuri nu se văzuse pată şi nici minier în poartă la vreun student să bată. S-a terminat cu lenea de luptă a vreunui moş, s-a terminat trădarea pe câte-un caltaboş a tacticii de luptă, azi țara este suptă în elementul ei de practici mai perfide, de lupta de idei. La Cotroceni în poartă berbecul acupuncturii adus tocmai din China va desfința tiranul şi-l va muta la Glina (berbecu' acupuncturii-i bazat pe meridiane, el a venit de acolo ascuns în termopane). Vom câştiga şi lupta pentru parlamentare, pe lângă mici şi bere vom da şi de mâncare. Guvernul nostru va ține însă post, că îngrăşarea-n funcții la mase pică prost.

Vom readuce nepoții primarilor la muncă, deşertul despărțirii-l vom transforma în luncă şi orice familie de democrați, rănită, pe aceleaşi posturi bune se va găsi unită. Echipele unite prin astfel de rudenii vor genera în mase doar linişti şi smerenii. Poporul însuşi privi-va mulțumit şi la Cristoiu noaptea va sforăi tihnit. Ciutacu nu va spune decât cuvinte bune, consiliind miniştrii şi rudele imune. La ora 5 teve-ul va prezenta doar plaiuri pe care câte-o oaie-şi uită ale ei baiuri iar după 10 seara şi doar pentru adulți vom prezenta iubirea la oamenii cei culți. Vom prezenta o dată - de două ori pe an ce a mai găsit Partidul la Laura Andreşan, cum se depune ponta la doamna Daciana şi cum se decojeşte un măr şi chiar banana.La patru ani odată, când o să ne voteze, poporul va fi liber să mai evolueze. Vom mai mări şi pensii, vom creşte şi salarii, vom ajuta dentiştii să omoare nişte carii, vom da corn şi lapte şi peste clasa şapte, vom da şi la liceu, deşi mi-e frică tare de-o anume interpretare (căci

ştiiţi psihanaliza cu cornu şi lăpticu' simbolizează acuma copilul şi tăticu').În fine, pentru a nu vă mai reţine cu bunele intenţii ce gingaş mă descriu, vă spun cu tot elanul de căprior zglobiu: Votaţi-ne şi mierea pe voi o să tot curgă, cum curge peste lume doar slava demiurgă. Nu vă gândiţi că albine sa-şează peste voi pentru a-şi lua din miere în plase înapoi, vom da o lege care le va veni de hac, albinele din ţara nu vor avea nici ac, nici pentru mierea noastră vre-un amărât de sac.

Sassu si compasu'

Cercul poate conține compasul creator, rotind peste hârtie grafitul foşnitor. Aşa şi TVR-ul conține pe unu' Sassu ce face pe hârtie ce poate şi compasu'. Numirea lui în funcții audiovizuale nu valora pe vremuri nici câteva paralele. Toți aşteptau să-l vadă ținând discursuri rare la câte-o conferință, la şcoli şi seminare, purtând ca un brelog al funcției renume fără-aşi găsi vreun loc. Dar vezi ce perfidie, abia înscăunat se şi trezi-n războiul preacrud şi-nveninat ce multe firi din presă rapid a scăpătat. Pândind la Concurență, să vadă ce mai spune Ciutacu-n al său show lipsit de vreun renume, fu torpilat din vise de-un aspru telefon, Rodica de la Ştire-l făcea pe Remeş om. Apoi pe rând sunară şi de pe la partide, din Parlament săriră pe el zeci de omide, de la Guvern miniştrii porniră să-l salute cu-ndemnuri din acela ce se-prezintă mute. Din presă apărătorii titratei inocențe săriră către dânsul

rostind impertinențe. Candidul nostru Sassu atâta aştepta, avea recunoştința acuma cui o da. Se apucă să scrie şi toată competența şi-o puse pe-o hârtie care friza decența. Se interzice acuma orişice fel de ştire ce poate să scoată Guvernul din fire, se impune în toate acuma un minim de decență şi fără a fi prozaici şi-un minim de prudență. Rodica să-şi prezinte un gram din mintea creață în fața unor oameni cu voturi la mustață. Să judece aceia dacă a fost chiar bine să dea pe post caseta, să iasă de pe şine şi să arate lumii că tocmai cei ce dau, o finanțare două, sunt tot cei ce şi iau. Să se arate clar că mâța-n sac nu-i probă atâta timp cât mâța nu este validată de cineva în robă. Din staff-ul cela care se face vinovat de toată tevatura să nu fie iertat nici cei ce din greşală în treabă s-au băgat. Să vină Mădălina şi cu profesionism să bage-n monitoare doar purul jurnalism. Să nu mai prind pe vreunul că face altfel de joc că-l readuc la cârmă pe marele Şoloc. Şi dacă văd vreo ştire

cântându-l pe Băsescu il veți avea drept mentor pe domnul Melinescu. Această adiere plăcută de schimbare dădu apă la moară şi notei la purtare. Zamfir, acreditatul în sfere tăricene simți clar adierea şi se umfla în pene. Mândru că aşteptarea nu fu chiar gratuită dar ofticat pe sine de ce putu să-nghită şi dornic de revanşă trecu rapid la manşă. E drept că tot contextul în pânze i-a suflat şi avanpremieră lui Bute a creat. În vremea asta Radu, un tip cam imposibil îi ciopârțeşte stilul aşa cum crocodilul îi ciopârțea pe vremuri pe cei ce treceau Nilul. Pe scurt, o bancă sponsorizează un pom ce va primi la bază şi câine dar şi om. Lui Radu nu-i convine ca numele acela s-apară pe ecran, că e publicitate şi jurnalism cam van. Zamfir se enervează el fiind deja frustrat şi-i trage o directă de aproape-l lasă lat. Lui Sassu nu-i convine ce s-a întâmplat şi prin urmare Radu va fi pe loc mutat. Dar până atunci la Ziua, sa sune chiar Zamfir să-i scrie un articol cu iz de trandafir. Să scrie clar acolo că

Radu a fost lovit când din îmbrățişarea-i Zamfir s-a tot smucit.Acuma ghicitoare. Ce bancă este oare? O fi fost banca aceea ce vrea să te însori la cate-un pui de fată de vrei să-i cumperi flori sau care te pândeşte pe la vreun bar anume să-ți calmeze iubita când dânsa face spume, o fi banca aceea cu purceluşi zglobii care pe rât se îndopă cu monezii argintii şi excretă după o vreme numai economii sau banca aia care piticii din grădină-i fac sfătoşi şi suavi ca doza de morfină la care ajungi la urmă când prea pe bune-i crezi şi-n toate ale lumii cotloane-ncepi să-i vezi sau poate banca aia ce pe Napoleon din prea mic de statură l-a împins către neon, sau poate banca aia de tot trimite zâni când tu aştepți răspunsuri de zeci de săptămâni ?

De inima stangace

Călcai pe câte-o roză din toate trei ce-aveai si peste buze limba cu tandru gand treceai. Păreai întunecată de-un vis ce te rodea, sorbeai îngândurată din ceai şi din peltea, apoi țineai discursuri cu patos şi îndemn de se fereau şi carii de limba ta de lemn. Nu prea le aveai cu treaba prin curte, nu ştiai să speli o rufă două şi te împiedicai de orişice crenguță în cale o prindeai. Nu-ți prea placea bunica şi o priveai buimacă când te făcea in public energic, prostănacă. Tu creştineşte-n tine mai tare te-nchideai şi de nepoții dânsei acerb te-nconjurai. Din trandafirii curții ce ți-ai propus să tai tu ți-ai făcut podoabe şi-un plin de țepe strai. Nu ai tăiat nici unul cu gând să-i arunci, chiar ai purces degrabă ca să-i cultivi prin lunci adică în județe mai bine îndoctrinate în care-i o onoare să ai multe păcate.

Si îți tineai tot părul prins într-o agrafă şi nu ieşeai în public fără să faci o gafă. Misterul

tău pesemne că numai tu-l ştiai căci inima-n stânga-n realitate aveai. Poate că doar Oprescu mai bănuia ceva pe vreme-n care încă, pe la spital trecea. Dar de atunci probabil că tot blocându-i treapta s-a lămurit şi dânsul că inima-i în dreapta.

Mă tulbură secretul şi tot căznesc în stele sa aflu cam ce treabă ai cu Polichinele.

Publicităţuri

Vom vorbi de reclame şi alte chestii tâmpe ce la teveu în faţă pot să ni se-ntâmple.In prima scenă-un mândru, un chipeş indigen, aluneca pe stradă ca Moş Crăcin sub ren. O domnişoară blondă-l scoală cu portiera (o blondă din aceea ce fără nici un mas ţi-ar pune jartiera la gât, de-ţi picură din nas). Chipeşul nostru fante se clatină în mers şi de dureri se strâmbă din ce în ce mai des, se contorsionează şi se schimonoseşte ca după rea fiertură sau la dentist sub cleşte.

Acuma să vezi fază. Cică mergea spre-o tipă care le avea cu voodoo (putea să- fi fost soaţă, da' nu-i arată nudu'). Şi tipa cu-o păpuşă îl chinuia pe fante cum chinuie nepotul politic, o mătuşă. Ba-i îndoia piciorul, ba îi forţa o mână până ajungea sărmanul să meargă într-o rână.El se-apăra de toate frcându-se mai des cu-un soi de alifie cam, cam cum freci un ness. Şi gelul ăsta magic de toate-l proteja, îi da puteri sporite, spre ea înainta. Gelului acela îi zice Ketonal şi

rima cea mai dreaptă este de “gel anal”. Că tot gândind acuma la aerele ei eu cred ca tipu acela o sa devină gay.

Apoi să vezi la pensii.Cică-i posibil chiar ca eul tău de mâine să-ți facă astăzi dar. Să vină să-ți arate ce scaun cu rotile o să posezi tu mâine chiar fără să ai pile. Şi ce baston din aur va ține vârsta ta în vremea aceea-n care nu te va ține ea. Ce cadru ai să-ți cumperi şi cum ai s-o zbugheşti când tu vrei vrea prin lume să mai călătoreşti. Că boala ta e scumpă, alta nici n-o să ai şi o s-o provoci plimăbând-o prin lumea-n care stai. Efectele intrării legii în vigoare se pare că-n viitoruri a cam creat stupoare. Se înmulțesc clienții ce se trezesc la uşi cu tot felul de babe, bunici şi chiar mătuşi. Şi toți îşi dau suflarea în prag la dumnealor zicând că bătrânețea le fu ceva uşor. Că pensia aleasă, nu se putea mai bună că şi-au permis cu ea să meargă şi pe lună. Doar eul meu se pare că nu-şi găsi trusou că mi-a trimis prin una, misivă: “eşti un bou”.Eu cred

că Răduleasca îmbătrâneşte-n clip ca să ne-accentueze complexul lui Oedip. Discursul ei nu-i fin, dar clipul pare mâna surprizânei Marin. Parcă şi văd momentul când în emisiune cu vocea cea mai snoabă, zâna Marin îi spune: Surpriză Mihaela! Acuma chiar eşti babă. Şi vei rămâne aşa. Că am vorbit cu Țiri, o pensie să-ți dea.

Zâna şi Jupâna fac praf săptămâna

Mihaelă dragă cartea mea găsească-mi-te-n pace că ți-am trimis şi eu ceva, să-mi zici dacă nu-ți place. Îți scriu eu totuşi ca să-ți spun că ne uneşte mila şi a trecut aproape un an de când comun ne e Ştefan şi-s mândră ca zambila. Să ştii că n-am putut să beau din sticla mea de Panciu când am văzut cât te căzneai pentru Liana Stanciu. Şi am pornit şi eu să strâng un ban, doi bani grămadă dar nu ştiam atuncea eu cât eşti de revanşardă. Nu vreau din merite să-ți iau, am merite destule şi ştiu în banca mea să stau nu ca-alte nesătule. Eu nu accept să mă refuzi, fac public tot scandalu' cum toacă viermele la duzi îți voi toca semnalul. Te lauzi că-ntro zi ai strâns cât alții-n şapte zile, las că te ştiu ce marfă eşti şi că ai pus trei kile. La Robert tu vei regreta infama mârşăvie şi toată lumea va afla ce ai in scăfârlie. Vai, câte pensii au donat admiratorii mei şi tu cu scârbă ai refuzat a

muncii lor, lei grei. Ca tu-n reclame când apari îmbătrânind discret se vede clar ca pentru bani-ți arăți acest secret. Eu la şampon când m-am spălat pe cap şi încă-n public cu pasiune m-am frecat şi mi-a plăcut şi n-a contat decât fiorul ludic. Chiar şi pate-ul ce-l prezint nu-i decât pasiune că de al poftelor tremol făcui şi tensiune. Aşa că lasă-ți casieria deschisă doar o clipă, să bag şi eu în ea ceva, nu refuza în pripă. Ce dacă banii toți s-au strâns şi mândră-i lumea toată ? Să strângem dragă dublul lor, îl-mai operăm o dată!

Nesimtirea liberala la episodul 2

Aflu de pe fluxul Newsin ca liberalii hunedoreni au sarbatorit astazi ziua caltabosului si a tuicii. Inteleg ca nesimtrea devenita politica de partid inca de la evenimentul de duminica trecuta de la Moghioros s-a externalizat la nivelul intregii tari.Le mai dedic odata cantarea menita sa-i salveze de propria lor nesimtire:

Cica liberalii la piața Moghioroş, făcură o orgie cu niscai tărie şi chiar cu caltaboş. Ideea mi se pare venită de la staff cu logică deşartă şi bunul simț cam praf. Chelul la cap îşi duce falangele cu pură melancolie-n glas iar ştirbul drept la gură s-ascundă ce-a rămas. La spânzurat în casă să te apuci să spui ce bună e textila pe gât când tu ți-o pui, ce bun era săpunul pe numele lui Cheia că-ți proteja de boală şi boarfa şi femeia? Penibilă mişcare şi lipsă de respect că ne-ați înfipt săgeata atât de-adânc în piept. Poate că mita Remeş nu vi se

pare rea şi vă gândiți acuma că oricine-n țară ia. Gândiți-vă că Geoană sătul de ghinioane s-ar apuca să-npartă prin lume termopane, că Bunicuța noastră venind pe la oraş s-ar apuca să-mpartă şepcute cu lămpaş, Băsescu învârtind o floare de cicoare s-ar apuca la lume să dea nişte vapoare.

Mai bine sunați goarna şi strângeți-i pe toți că printre voi se ascund şi câțiva idioți. Pe domnişoara Tuşa puneți să țină uşa. Şi-n camera aceea în care sunteți toți, planificați un test ca să-i găsiți pe hoți. Tăriceanu se urcă pe lustră şi de-acolo va arunca lumină ca altădată Apolo. Din când în când va scoate dintr-un coş şi va arăta la lume un mândru caltaboş. Atunci Diana draga lumina o va stinge şi ce luceşte-n noapte cu aprig ochi distinge. Pe liberalii aceia a căror ochi sclipesc de poftă şi de râvnă la daru' împărătesc pe loc să-i dați afară chiar de rămâneți singuri şi vă imploră o țară ca să o conduceți iară.

Atâta timp cât testul acesta nu-l porniți cu alte mândre gafe în baltă o să izbiți.

Şi țineți minte asta: poporul n-are sex, că stai la al cu curu' sau fața-i e totuna, când merge la votare el fute-ntodeauna.

Pestele din cizma si filozofia aruncarii cu banul

Un magistrat din Statele Unite ale Americii si-a pierdut slujba dupa ce a decis custodia unui copil aruncand cu banul.

Daca acest lucru s-ar fi întâmplat în umila noastră republică semiparlamentară cazul ar fi stârnit chiar admirație. Într-un sistem juridic în care doar infractorii dau cu banul, a lăsa ceva în voia sorții, a lăsa destinul să judece, ar fi fost un lucru lăudabil

S-ar fi făcut emisiuni cu sondaje de 1,19 euro despre calitatea monezii, despre densitatea aerului şi forța degetului care a zvârlit-o, despre ascuțişul muchiei, despre ridurile în formă de şarpe trasate de BNR pe muchie, tocmai pentru a sublinia unitatea etimologică dintre funcția sinus care are formă de şarpe şi cuvântul englezesc **sin** care desemnează păcatul, despre mecanismele psihanalitice care au făcut judecătorul să aleagă moneda, despre « unde e moneda ? », despre

karmă, clarviziune, transcedentalismul anilor 80, despre justiția oamenilor ca receptacul a justiției divine etc.

Ne-am fi împărțit în două tabere, am fi făcut referendum, am fi schimbat sistemul de vot pentru a permite justiției divine să se manifeste plenar în urnă, unii parlamentari n-ar mai fi votat cu aspirină ci cu monezi.

Am fi devenit brusc fanatici mânuitori ai I Ching-ului, am fi vorbit în perle şi am fi umblat întodauna după noi cu un alai de scribi pentru a ne înşira pe hârtie fiecare cuvânt care scapă subtilei mori cu circumvoluțiuni care macină între urechile noastre, variabilele perfide ale realității.

L-am fi salvat pe Mailat. Am fi dat cu banul şi ar fi căzut fața care trebuie. Dacă un țigan se cheamă Romulus şi e aproape sălbatic, destinul a vrut să ajungă acolo unde cu milenii înainte un alt Romulus sugea de la lupoaică într-o pădure. Şi ce dacă a ucis? Ce treabă avem noi, dacă

moneda grațierii divine l-a ispăşit de gratii ? Italienii nu ne mai vor ? Treaba lor. Dacă ei nu ne vor noi îi vrem ! Hoardele de nomazi sunt o răzbunare pentru faptele strămoşilor lor de acum 2100 de ani. Ce nouă ne-a căzut bine când ei au venit aici şi l-au alergat pe Decebal prin munți ? Când au vrut să o violeze pe Dochia ? Dochia e Giovana noastră ! Ei cu Traian atunci, noi cu Traian acum.

Istoria nu se scrie niciodată într-un singur sens (cu excepția istoriei noastre cu ruşii), evenimentele mari crează ecouri mici peste secole. Le-a convenit când ne-am vândut pe nimic şi le-am construit drumuri, case, oraşe. Le-a convenit când le-am bucurat ochiul cu sportivii noştri. Când am cumpărat aproape jumătate din utilajele pe care le folosim în industria alimentară de la ei. Păi atunci, orice plăcere cu a ei durere, frate.

Să dea cu banul şi să rezolve problema. Să le spună politicienilor români să tacă pentru că

moneda e în aer şi trebuie să cadă. Să le spună să tacă pentru că precurvesc limba română cu idei stupide. Cum să trimiți mă țiganul în Egipt? Păi ce, țiganul e fecioara Maria? Sau ai învățat despre faraoni şi psihanaliza ți-a făcut vre-o glumă?

Judecătorul american trebuie angajat la noi. Trebuie desfințat tot sistemul juridic. Trebuie ca ministrelul justiției să-şi găsească alt loc, trebuie ca procurorii şi avocații să dispară. Să mergem la judecătorie şi acolo să ne aştepte un nene în robă care să ne întrebe : « cu ce monedă vrei să judecăm astăzi?" sau "pe ce batem monedă astăzi?"

Astfel lucrurile s-ar rezolva iar metafora relațiilor dintre Italia şi România ar putea fi reprezentată printr-o simplă caricatură: o țară în formă de peşte este purtată de Europa spre culmile abundenței, într-o cizmă.

Rimele lui Cioroianu la picioarele Sfinxului

Iubita mea când tocmai ne iubeam uitând prin vis de-a noastră Românie simți-i cum ne lovește surd prin geam o cioară liberată din sclavie. Şi tulburat de-al vrajei mele sfinx, trezit buimac la umbra Piramidei, am hotărât să-ți scriu cu al meu pix un vers ca regele, Semiramidei.

Aicea în deşert să cumpărăm un spațiu vast, cum țara noastră n-are şi tot aici cu spor să deportăm întreaga Românie infractoare. La faraoni să se întoarcă faraonii, necultivați şi puşi pe tâlhării să lase Europa liniştită şi absorbită doar de bucurii. Iar, Dumnezeu în bunătatea lui îi va hrăni cu mană chiar din zori şi pe deasupra vor zbura cocori, purtând copiii lor din flori.

Şi în deşert nu vor găsi toiege cu care să despice marea să se-ntoarcă şi vor domni peste

nisip în lege, cum stăpâneşte apa haina udă leoarcă.
Nu vor putea să fure vreo poşetă, să vândă unei babe o machetă, nu vor avea Obor şi nici omor, cui să-i mai dea în veacul următor.
Şi uite aşa iubito vom scăpa de jalnica imagine de țară, un brand strălucitor va lumina, poporul românesc în lume iară. Şi chiar şi-atunci când vreun român sadea va încălca a firii noastre legi, cu dragoste de țară-l vom ierta, ştiind că țiganii toți sunt tot pribegi.

Iar Roma va fi pentru mine aceiaşi anagramă a lui Amor, vacanțele în care sunt cu tine, turbate nu vor fi de vreun omor. La temelia marilor coloane vom împleti trei kilometri de baloane şi-n vârfuri va veghea european, amorul nostru, chiar Traian.

Ziua mondiala a closetelor publice

Într-o atmosferă de linişte sufletască şi inspirată melancolie Lumea sărbătoreşte astăzi ziua closetelor publice. Cea mai mare problemă a civilizației umane a fost încă de la începuturile sale rahatul. Dacă în miticul veac de aur, eroii puteau să vâneze liniştiți prin pădure fără riscul de a călca pe fructele fiziologiei semenilor, în lumea de astăzi metabolismul civilizației este un domeniu pentru care au fost create facultăți, sisteme de management şi amenzi. Nu se pune problema să mai zburdați prin tufişurile ecologice după nimfe fără să ieşiți de acolo total impur, marcați de misterele digestiei celuilalt. Producem din ce în ce mai mult rahat şi avem nevoie de tot mai multe locuri publice unde să ne descătuşăm intimitățile. Mâncăm din ce în ce mai mult în public şi petrecem din ce în ce mai mult timp în mediul social. Este nevoie de industrii întregi care să recupereze urmele noastre şi să le

întoarcă în natura binecuvântată care ne hrăneşte. Toaleta a devenit o artă care exprimă starea de spirit, frustrarea şi speranța noastră. Pisoarele au formă de buze, budele devin guri care aşteaptă hulpave darul nostrul către natură. A trage apa este un stil de viață inserând psihanalitic în limbajul cotidian dorul de ducă, nepăsarea, cheful de ne lua lumea în cap. Facem pipi uitându-ne la reclame, dive inaccesibile ne privesc din pereți uretra iar plescăitul urinii se inserează subliminal în reclame amintind de exemplu, de bere.

Era nevoie de o zi mondială a toaletelor, aşa cum este nevoie de o zi modială şi pentru celelalte simboluri ale necesităților noastre : Ziua Bucătăriei şi Ziua Dormitorului.

Era nevoie să nu se lucreze azi. Era nevoie să se stea acasă, unde de voie sau nevoie, trebuia să ne facem nevoile liniştiți pentru a da un răgaz closetelor publice să se odihnească măcar odată pe an.

Motive pentru care iubesc Romania

Iubesc cu zorzoane şi temenele partidul boem al culturilor noastre de pruni ce se visează palincă, iubesc porcii în destinul lor de caltaboş politic şi licitațiile trucate pentru maşini puternice. Iubesc gratia cu care Diana baga capul in nisipul fraged al realitatii, alungand din memoria ei de elefant gafele pițigăiate ale lui Chiuariu, ciorovăielile ieftine ale lui Cioroianu cu faraonii Egiptului şi modul grobian cu care Olteanu suflă în relațiile diplomatice ale României vântul corupției lui Taubman.

Iubesc arta de a număra stelele de pe steagul UE a lui Adomniței, iubesc suburbanismul lui Orban şi talentul lui de a cânta la țigară Sonata nebuniei lui Băsescu.

Iubesc maşina care merge cu etanol şi care a costat 35 000 de euro a ministrului mediului, pe motive total nefireşti de nepoluare. Iubesc când îl aud pe Tăriceanu vorbind de Băsescu şi invers.

Iubesc blogăreala lui Iliescu şi frustrările virtuale ale lui Năstase cu tot jegul lor social democrat de pe ele.

Iubesc postările rare ale lui Geoană, incursiunile lui în natalitatea lui Hitler, vanghelismul de catifea al partidului pe care-l conduce. Iubesc cârnații de Pleşcoi, războiul traian pentru Elena şi genialitățile mediocre ale sunetiştilor de la Antena 3 care sintetizează cu aroganță chinul fixist al vorbărelelor ciudacice.

Il iubesc pe Dăianu care vrea să plece din țara asta şi a găsit pentru fuga lui din teoriile tranziției cea mai bună cale. O iubesc pe Renate Weber şi ştiu că pleacă într-un loc unde chipul lui Chiuariu nu a va ajunge niciodată.

Il iubesc pe Ghişe şi memoriile sale cu Securitatea, precurvismul rafinat al acestor memorii, kama sutrismul politic pe care-l practică, orațiile lui excitante, pertinența tehnicii, lungimea caracterului şi grosimea logicii.

Iubesc perfecţiunea chirurgicală a managementului lui Oprescu, faţadele fade ale blocurilor din Rahova, inscripţiile de pe cămăşile lui Vanghelie, muzica cultă şi multă pe care o ascultă, existenţialismul vorbirii sale, culoarea lui emailată.

Iubesc refugiul lui Nicolăescu în sănătate, pertinenţa cu care ne taxează boala şi modul autentic liberal prin care ne exorcizează de vicii, prin bani.
Iubesc motociclismul care a invadat străzile umplând România de donatori de organe pe două roţi.

Iubesc viitoarele statui ale lui Tăriceanu pe motocicletă, stând pe o roată de 20%, semn că acesta a sfârşit cu mâinile pe coarnele puterii, scoţând un zgomot asurzitor de tobă spartă. Iubesc ciocnirea lui cu un Ford şi venirea celor de la Ford la Craiova. Iubesc căderea leului, galopantul dans mortuar al inflaţiei, creşterea

pensiilor cu 100% şi apriga luptă a guvernului pentru cei 50 de lei în plus la salariul minim.

Iubesc mirosul polimerilor lui Patriciu din asfalt, grația cu care sponsorizează şi PSD-ul şi PNL-ul înfrățind cu sângele economiei două realități paralele. O realitate care luptă împotriva întinării idealurilor comunismului şi una care luptă pentru întinarea urmaşilor liberalilor interbelici, care se roagă pe la uşi cu mânere mânjite de caltaboş să le fie restituite proprietățile.

Iubesc democrația noastră originală, iubesc judecătorii din curte care l-au făcut pe Năstase demnitar pentru toată viața lui de armaghedonist procuroric, care l-au extras pe Iliescu dintre mineriade şi care-i permit lui Vadim să umple de flegme albastre-galben-roşii cotidianul sordid al vieții noastre cu politicienii.

Iubesc țara căreia nu-i pot spune adio, ci doar un simplu « pa » când mă duc la culcare. Sunt mândru că sunt român, adică : iliescian,

sechelarian, bivolarian, năstasian, orbanian, vanghelian, hrebenciucian, cozmâncian, voiculescian, vadimian şi cine ştie câte alte sute de alte dimensiuni care mai definesc.

Reveniri din reverii

Săptămâna trecută am fost plecat la Londra unde am avut drept misiune secretă demitizarea Perfidului Albion. Numit aşa de francezi pentru că stâncile de la Dover (principala poartă de intrare în Anglia dinspre Franța) aveau culoarea arielului persilat, Albionul nu mi s-a părut chiar aşa de perfid, poate chiar mi s-a părut naiv şi diafan, bolnav de o inocență palidă de care au profitat o mulțime de piei galbene, negre şi tuciurii.

Am pierdut, ca să fac o paranteză care să adâncească misterul acestei poveşti, demisia lui Cioroianu taman când să-i fac şi eu un « OK » reginei şi să o pipăi cu curiozitate pe Diana de la Madam Tussauds. Londra este un oraş de admirat, curat şi spălat de ploi salubrizatoare tot timpul. Oamenii sunt politicoşi indiferent de naționalitatea lor, nu fumează pe străzi, nu vorbesc la telefonul mobil, citesc şi dorm pe rupte în metrou. Nu te împing cu furie când se grăbesc,

îți cer scuze chiar dacă nu te ating dar simt că ți-au invadat, din greşeală, spațiul intim. Se îmbracă urât, sunt urâți şi au femei diforme, masculinizate. Nu au acel şarm adolescentin al româncelor, nu au acel simț estetic pe care-l vezi la fetele noastre. Au un stil neglijent pe care-l afişează în spațiul sistematizat şi salubru al oraşului lor. La noi e cam invers, ne place să ne îmbrăcăm bine printre gunoaie, bălți şi rahat de câine.

Londra nu are frumusețea arhitecturală şi delicatețea Vienei. Dar are farmecul ei cosmopolit şi catedrala St. Paul, o construcție care-ți taie respirația, căreia simți nevoia să-i dai câte un ocol, care are aceiaşi valoare cât un curs de arhitectură.

Londra are Roata Mileniului, un cerc al prostului gust, care te învârte pe deasupra Tamisei pentru a putea admira de sus ceea ce nu ai putut admira de jos. Are Westminster Abbey şi Houses of Parliament cu Big Ben-ul ei superb.

Are Terminalul 5 de la Heatrow, un fel de triunghi al Bermudelor unde nişte spiriduşi asiatici cu năframă şi turban îți controlează paşaportul şi-ți fac pierdute bagajele. Terminalul 5 este o hală imensă cu tavanul în forma unei ecuații diferențiale despre zbor, cu mai multe nivele căptuşite cu sticlă şi gresie rece. Restul sunt piloni şi coarde de oțel, din acelea pe care Saligny şi le-ar fi însuşit pentru o construcție imaginară. La Cafenelele Nero ai internet gratuit şi dincolo de fereastră, la nici 50 de metri, poți admira avioanele A 319 de la British Airways cum decolează, vorba reclamei întrecute de realitate, spre biroul cuiva.

Cazarea este foarte scumpă, transportul este foarte scump, intrările la muzee sunt scumpe. Mâncatul în oraş nu e recomandat decât dacă eşti invitat de cineva, pe banii lui. Poți mânca liniştit din supermarket-uri, mai liniştit chiar decât la noi, pentru că mâncarea şi

băutura pe care o găseşti acolo este mai ieftină (decât pe plaiul mioritic).

Poți să te şi îmbraci de la Londra. Nu de pe Oxford Street (poate doar dacă prinzi nişte reduceri) unde oricum ceea ce găseşti nu se va potrivi gusturilor tale : tot felul de înflorituri țipătoare şi haine mototolite.

Poți să te duci să vizitezi Turnul Londrei cu zidurile sale reci unde au murit regi, regine, prinți şi alte ființe pentru care politica a fost o nucă prea tare. Poți să-ți iei şi aparatul foto cu tine pentru a surpinde o ectoplasmă făcând sex cu o rază de soare printre firide. Vei avea marketing-ul asigurat la Otevescu, Naționalescu şi (de ce nu ?) la Beunutevescu sau Naşulescu..

O sa vă arăt curând şi nişte poze, poate după ce mă lămuresc în ce an suntem, dacă nu cumva stewardesa de la B.A. nu mi-a pus ceva în wiskey sau dacă nu cumva pilotul a condus prea repede, ca Superman în jurul pământului, şi ne-au aterizat cu opt ani în urmă, prin 2000. PDSR-

ul s-a lipit tandru de PUR, mângâindu-i antena 1. Toată lumea vorbeşte despre câinii comunitari, ca pe vremea în care Brigitte Bardot cauta un copac prin Cişmigiu, să facă un pipi în ciuda hingherului Băsescu. Năstase se pregăteşte de guvernare mai puțin tuciuriu ca oricând, iar Iliescu se bucură de grădina lui de 1000 de euro pe lună, ca pe vremea în care compara măgarii cu ziariştii, jignindu-i.

In fata avem trecutul glorios, in spate viitorul isi ascute coltii

Prezentul sta latit pe suprafata boltii

Privind nerusinat sub fusta sortii...

Coborand din filme

Un prieten mi-a trimis o leapşă despre filmele care ne-au schimbat viața, cu indicația clară şi de bun simț de a nu pica în tot felul de idiosincrazii tipice societății de consum.

Mă gândesc de două zile la treaba asta şi-mi dau seama că toate filmele pe care le-am văzut nu mi-au schimbat viața. Unele erau să mi-o schimbe, aşa cum a fost filmul lipidic de la examenul de chimie coloidală, film pe care nu am putut să-l critic atunci pentru că nu-l văzusem. Am criticat filmul bacterian la un examen de microbiologie cu un dezinfectant notoriu, dar nici asta nu mi-a schimbat viața. Am alunecat pe o peliculă de apă, într-un bar dintr-o casă veche din Bucureşti şi m-am dus până jos de tot fără să-mi rup nimic care să-mi schimbe viața. La servici mă uit la filme şi iau decizii. Filmele sunt nişte vâscozigrame, adică arată variația

vâscozităţii în timp, pentru un produs supus unui anumit tip de stres mecanic. Ca şi cele de pe peliculele reale, unde personajele îşi schimbă consistenţa, starea, în funcţie de stresuri clare sau mai subtile. Dar nici acestea nu mi-au schimbat viaţa.

Am văzut filme care m-au cutremurat, care m-au mişcat profund, ca într-o tranziţie electronică în care se naşte un foton. Am fost luminat de filme, am fost întristat de ele, indispus, stresat, înmărmurit. Dar nu mi-au schimbat viaţa.

Mi-a plăcut Isus copil, dintr-un film italian, poate de Zefirelli, prin metafora unui escroc pe care-l salva mereu şi printr-un dialog în care-i spunea acestuia :

« Eu sunt unul, tu esti unul, Dumnezeu e unul. Restul ce contează ? »

Spume şi spermă.Onaniştii lui Tucă sau monologurile aviatorului despre marinari

Tucă a scris cu spume şi spermă un articol despre bloggeri. Dacă este să dăm crezare teoriilor care spun că-n infernul limbajului se ascunde infernul minții, articolul lui Tucă vorbeşte despre angoasele latente ale liceeanului din Caracal. E jenant atunci când se întâmplă ca din pana unui jurnalist să iasă mizerii pe care până şi gura unei țigănci de la Obor ar încerca să şi le rețină. Conform construcției logice a editorialului eu sunt un violator căutat de poliție pentru fapte de natură sexuală săvârşite repetat, cu tot felul de domnişoare şi domnişori, cocote, curve, actrițe, vânzătoare, educatoare, taxatoare şi controloare. Pentru că Tucă este sclavul modelului operativ al sectoristului comunist, care după ce i s-a raportat o crimă îl trimite la judecător pe primul ins la care găseşte un cuțit. Tucă nu înțelege că între a avea instrumentul şi a face crima este o distanță cât o mie de mii de

alte fapte. Faptul că bărbații au penis nu îi transformă automat în violatori sau onanişti. Apoi, în blogosferă întâlnim o mulțime de fete, despre care, cel puțin din manualui de biologie din clasa a VI-a, domnul Tucă ar fi trebuit să ştie că nu au penis. În blogosferă sunt o mulțime de oameni politici despre care ştim cu certitudine că nu au penis şi nu au cum să fie onanişti. Unora dintre ei, jurnaliştii din trustul pe care domnul Tucă îl reprezintă, le fac în fiecare seară câte o felație de rămân şi regizorii de firme porno cu gura căscată (Doamne fereşte).

Domnul Tucă nu poate înțelege că presa scrisă şi cea electronică sunt două lumi diferite, două medii separate. Nu înțelege că trecerea dintr-o lume în alta este ca un fel de moarte; nu poți lua cu tine tot ce ai avut acolo.

Aviatorii poate că râd de marinari când îi privesc din înălțimi şi poate că-i bănuiesc chiar de onanism pe parcursul lungilor călătorii pe mare. Marinarul nu are o stewardesă pe care să

sară cum începe să-i vibreze flapsurile. Şi poate că recurge la practici piatagoreice din care sunt sigur că domnul Tucă nu o mai practică decât pe cea referitoare la triunghiul dreptunghic. Dar asta nu-i otrăveşte munca şi nu-i răpeşte utilitatea, nu-l desfințează. Pur şi simplu, marinarul are utilitatea lui, într-o dimensiune pe care aviatorul nu o înțelege. Ce ar fi lumea fără vapoare?

Privind limbajul lui Tucă am senzația că acestuia a început să-i curgă penița. A început să dea primele mari rateuri ale vieții lui, simte în spate răsuflarea fierbinte a lui Ciutacu şi junduieşte cu nesaț la acelaşi gen de publicitate. Îl complexează totul, nu mai are subiecte despre care să scrie sau cele despre care scrie rămân rigide, fără ecou. Nu are lichelismul lui Cristoiu şi nu se vede plonjând cu Gâdea şi Stan în fecalele analismului politic de curte? Caută o ieşire elegantă din anonimatul nefericit al propriei inteligențe profesionale? Nu se ştie. Dar

privind limbajul pe care l-a folosit în editorialul despre bloggeri, am senzația că a început să-i curgă penița.

Despre natura umana a martienilor si despre natura martiana a oamenilor din Parlamentul Romaniei

Dupa ce insusi Papa a vizitat NASA si l-a urecheat dogmatic pe astronomul sau pentru naivitatea de a ironiza teoriile lui Flamarion, vestile bune de pe Marte au inceput sa curga intr-un ritm care pentru astrobiologii secolului trecut ar fi fost chiar mai spectaculos decat Razboiul Rece. Biserica Catolica este de acord cu faptul ca in Univers exista lumi pe care locuitorii nu au cunoscut pacatul originar. Nu vreau sa aprofundam chestiunea pacatului originar in sensul definirii notiunii respective pentru o alta lume. Poate cei de la NASA i-au aratat Papei o lume fara serpi, fara mere sau fara Eve, ca sa postulez o scala de la indiferenta catre nasol de tot. Nu se stie. Cert este ca un robotel cu reflexe aproape japoneze a fotografiat pe Marte niste

gheata. Chestiunea ghetii de pe Marte era o problema transata stiintific doar pe baza unor dovezi circumstantiale. Nu exista ceva creat pe Pamant care sa fi ajuns acolo si sa fi prelevat niste probe, sa fi facut o poza si sa spuna: "Iata gheata" cu tonalitatea abraziva cu care exegetii Bibliei rostesc: "Iata omul". Dupa ce gheata a fost pusa la locul ei in constiinta noastra, urmatorul pas a fost ca niste chimisti sa afirme ca solul martian este capabil sa asigure resursele nutritive necesare pentru cultivarea fasolei. Deci Marte, ar putea sa devina un fel de zona cosmica din care Ontanu sa dea de mancare la saraci de ziua Nationala, celebra fasole cu carnati de la Obor. Chimisti fiind, specialistii NASA s-au cam hazardat din perspectiva agrotehinca, dar cine stie, poate ca cei de la NASA stiu mai multe despre agronomia pe Marte decat agronomii nostri chimie pe Pamant. Blandetea solului martian cu soiurile speciei *Phaseolus vulgaris* poate raspunde din perspectiva metafizica la o

alta dilema a stiintei despre Marte: cantitatea relativ constanta a metanului in atmosfera planetei. Pentru a se mentine constant, Metanul trebuie sa aiba in spate o sursa semnificativa care sa-l produca. Pe langa activitatea vulcanica, o sursa postulata este cea a microorganismelor metanogene, dar asta ar insemna ca NASA sa admita mai intai ca pe Marte exista viata. O varianta interesanta ar fi si consumul fasolei de catre martieni, dar acesta este un subiect cu care nu se merita sa ne batem capul in plina criza de alimente pe Terra.

Prima dovada a faptului ca martienii exista a fost evidentiata chiar in parlamentul Romaniei. Pentru ca la momentul invaziei, strategii martieni aveau nevoie de o modelare la nivel pilot a actiunilor viitoare, ei au pus la cale Revolutia Romana, mineriadele si alegerile de la 20 mai. Pentru ca le place umorul si ironia subtila l-au pus presedite la Camera Deputatilor pe Dan Martian si au umplut parlamentul de tot soiul de

indivizi iubitori de fasole electorala. Peste 20 de ani cand principalul strateg martian a preconizat o replica dura a Oltenilor, presedintele Camerei Deputatilor a fost ales *fireste* Bogdan Olteanu.

Dovada faptului ca in Parlament sunt o multime de martieni este preocuparea membrilor acestui for pentru chestiuni subtile de fizica fundamentala. Pasiunea pentru fizica fundamentala a parlamentarilor nostri a fost initiata de Ovidiu Gherman, un martian bondoc, camuflat in fizician de inalta tinuta. Principala preocupare a membrilor camerelor legislative este acum aceea a pozitivarii spatiului electronic. Stiut fiind faptul ca spatiul electronic este negativ, datorita sarcinii negative a principalului constituent, electronul, alesii nostri si-au asumat o treaba foarte dificila din punct de vedere al stiintei cuantelor. Hotararea lor a fost ca in spatiul electronic sa se publice jumatate stiri pozitive (protonice) si jumatate stiri negative (electronice). Initiatorii propunerii au aratat grafic

modul in care spatiul electronic s-a degradat de la inceputul anilor '90, cand in acesta nu incapeau decat stiri despre Ion.

Ei au argumentat, folosindu-se de extrapolarile probabile ale paradoxului lui Clausius: ca si Universul, spatiul electronic se dilata, ca si in Univers, unde energia se degradeaza continuu si in spatiul electronic stirie se degradeaza continuu. Daca in ceea ce priveste expansiunea Universului nu se poate face nimic, in ceea ce priveste spatiul electronic se poate face totusi ceva: infuzia de stiri vesele sau neutre, stiri cu energii superioare, nedegradate caloric (adica stiri care nu te fac sa transpiri).

Dovada faptului ca aceasta initiativa legislativa a fost pusa la cale de martieni, este transparenta in luarile de pozitie ale unor asa zise fiinte umane:

Nu am văzut ştiri în care să se prezinte, de exemplu, pe agricultură, cum se lucrează cîmpul sau terenurile din țară, nu am văzut din economie

sau învățămînt nimic pozitiv. Tot timpul se prezintă bătăi în şcoli, violuri etc.
Petre Daea, senator **PSD**.

Mi-ar plăcea să văd, de exemplu, subiecte de hotricultură - cum să îngrijeşti o plantă, că nu mai avem timp de citit, emisiuni de-astea educative, informative.
Gavrilă Vasilescu, senator **PC**.

Pentru cei care percep subtilitatile fine ale prezentei extratereste in viata noastra de zi cu zi, cele doua luari de pozitie pot fi puse in mod clar in legatura cu stirea chimistilor de la NASA despre cultivarea fasolei pe Marte. Martienii din parlamentul Romaniei vor sa ne transforme in mana de lucru ieftina pentru a cultiva mancarea lor preferata, dupa ce venusienii din Spania ne-au transformat deja intr-un popor care se pricepe doar la capsuni.

Despre supt. Cu Ion Iliescu!

Ion Iliescu acuza Grupul de la Cluj de incapacitate organizatorica si da ca exemplu victoria "Comandamentului de la Constanta": Asta inseamna munca politica de substanta si nu sa stai sa sugi din deget si sa emiti fraze teoretice. (Hotnews)

Prima dată românii au supt de la Mihai Viteazu, lucru descoperit de Nicolae Bălcescu. Apoi, au supt şi s-au lăsat supţi în tot felul de istorii tenebroase unite într-o spirală de un kama-sutrism atât de violent încât pentru unii exegeţi ai poziţiilor noastre de-a lungul istoriei, aceasta seamănă de departe cu un corn al abundenţei.

Suptul din deget este o etapă a dezvoltarii infantile, un reflex al înţărcării. De obicei suptul din deget nu este însoţit de emisii teoretice, ci practice. Emisiile practice sunt foarte bogate în litera ţ, lucru care-i va face pe unii copii ajunşi la maturitate să iubească foarte mult ţelina sau

chestii mai bogate în ț-uri, precum țâțele şi țițeiul. Emisiile teoretice apar mai ales la revoluții şi sunt de fapt idei vide, bogate în litera i. Ca de exemplu ideea de ion iliescu.

Emisiile revoluționare poartă numele specific de emanații şi aici găsesc unii autori toată frumusețea acestei subtilități : emanațiile poartă ț-ul emisiei paractice, iar emisiile practice poartă i-urile emanației teoretice. Este dacă vreți, un fel de fluiditate copleşitoare tipică yin-ului şi yang-ului taoist, un fel de dao subtil cu ț-uri şi i-uri.

Un copil care suge din deget şi emite ț-uri poartă în destinul său sămânța sulei în coaste. De cele mai multe ori, suptul din deget se rezolvă prin pusul sulei în coaste. Odată ajunsă în coaste, sula are meritul de a se instala acolo şi a te fierbe în suc propriu, până întratât încât privindu-te în oglindă nu-ți vei putea reține un « măi animalule ». Dar sula din coaste mai are un merit, aproape psihanalitic, deoarece poartă în

sine întrega evoluție a omului. Odată cu vârsta, ea urcă dinspre coaste spre gură, pentru că sula se alienează şi capătă ambiția de a deveni deget. Obiceiul de a-ți ajuta sula din coaste să-ți intre în gură se numeşte iliescianism şi se manifestă printr-un fel de amnezie totala la vot. Amnezia electorală sub imperiul sulei are etape specifice : primele care se uită sunt morții de la Revoluție. Apoi se uită mineriadele. Se uită apoi privatizările tenebroase şi la sfârşt de tot, se uită trădările kaghebiste ale Basarabiei.

După vot, când sula revine la locul ei din coaste, singura senzație cu care rămâii este aceea că ai supt două aspirine deodată : aspirina săracului şi aspirina cinstitului.

Cu TBI Credit ti-o pui o data dar ai copii de mai multe ori!

Mai intai faci un contract cu rate fixe. Sa zicem ca-ti cumperi o canapea freudiana pe care sa faci psihanaliza financiara cu avocata firmei de la care te imprumuti. O platesti in 24 de rate. Canapeaua. Pentru ca pe avocata o sa incepi sa o platesti dupa ce ai achitat canapeaua, avocatii fiind inzestrati inca din facultate cu un subtil simt al proprietatii, nu pot fi platiti decat atunci cand proprietatea ta devine oarecum incerta, in litigiu. Platesti sarguincios toate ratele. Poate ca sunt zile in care nu ai chef sa platesti nimic, sa te duci la banca, sa stai la coada, sa respecti zona de confidentialitate etc. Dar te duci ca tampitul si dupa 24 de luni platesti ultima rata jalnica. Sa zicem ca este septembrie 2007. Sa zicem ca asa cum prevede contractul, totul se termina, suma este platita, canapeaua este a ta. Habar nu ai! Ultima rata nu este decat un amarat de futai financiar, un fel de viol subversiv prin care firma

TBI Credit isi baga spermatozoizii sai nesimtiti direct in ovulul inconstientei tale de contribuabil tolomac care nu este aparat de nici o lege. Dupa 9 luni apare copilul. Este vorba de o factura prin care se solicita plata TVA-ului la dobanda pentru ratele tale fixe. Copilul tipa conform unui articol de lege intrat in vigoare la 1 ianuarie 2007. Ti se cere imperativ sa platesti TVA-ul la o dobanda pentru un produs achizitionat deja pe baza unui contract care nu mai este valabil de sase luni! Cum poti sa emiti o factura in baza unui contract expirat? Ma uit sictirit pe articolele de lege pe care le tipa copilul si mi se pare ca acesta este prizonerul unei erori de interpretare. Dar merita sa ma iau in gura cu un copil de 35 de RON, mosit de tot felul de avocati sifilitici mental, javre pagane care ciugulesc samanta bolnava a onanistilor din ministere, din parlament, din guverne?

Ma gandesc sa fac copilul sa taca. Dar nu am timp sa-l linistesc, asa ca prefer sa-l uit cu

tot cu oracaitul sau sleampat de handicapat financiar. Dar peste o luna ma trezesc cu un alt copil, o fetita numita "notificare" prin care o avocata chizdoasa imi cere in numele TBI CREDIT sa achit o suma de 25 de lei, fara nici o explicatie. Ba mai mult, avocata asta a obligat fetita la tot felul de perversiuni logice pe care in mod normal aceasta nu le-ar fi cunoscut decat de prin adolescenta. Mi se impune sa platesc neconditionat aceasta suma in contul x, pentru a nu exista nici un fel de "neintelegere sau eroare de interpretare" Cum suma pe care trebuie sa o platesc nu este egalul TVA pe dobanda ma gandesc ca este altceva si totusi daca ma uit mai cu atentie in gura spurcata a fetitei, observ cu stupoare ca scrie intr-un loc ceva despre a 25 - a rata. Ma minunez. Ma minunez. Ma miruiesc. Ma miaunez. Ma taivanez. Ma tailandez. Ma-ta-i proasta! ii zic. Contractul prevedea 24 de rate si incetarea lui la data achitarii ultimei rate. La 9 luni de la achitarea acestei ultime rate m-am

trezit cu-n copil de 35 de RON, iar la inca o luna cu unul de 25. De unde se trage conclusia ca TBI CREDIT te fute o data, dar tu ajungi sa nasti de mai multe ori.

Astept in continuare si alti copii. ma gandesc ca atunci cand i-am spus "da" lui TBI Credit m-am futut cu mai multe compartimente. Primul copil este al Contabilitatii. Contabilitatea a fost calarita de niste domni cu mape mari de prin ministere. Ei au venit in control si nu i-a durut in trabucul lui Vosganian pentru faptul ca fitoasa Contabilitate nu recoltase TVA-ul pe o lege care intrase in vigoare pe parcursul derularii contractului. Ma gandesc ca dornici sa i-o puna, domnii din ministere chiar au prostit-o pe Contabilitate, asa ca ea a ramas proasta, cerand mai departe ceva care oricum nu ar cere nimeni. Al doilea copil este al Departamentului juridic. Cred ca cel putin unul dintre domnii de la minister care i-au pus-o Contabilitatii a simtit nevoia sa faca un viol si acolo. Au gasit o avocata

proasta, la fel de virgina ca si Coruptia si a convins-o ca este necesar sa mai ceara niste bani de la prostii pe care-i mai gaseste in fisetul cu contracte.

Astept acum copii si de la femeia de serviciu de la TBI CREDIT. O factura prin care sunt obligat sa achit costurile medicale legate de o taietura provocata de o hartie pe care era scris numele meu. "Aveti un nume prea strident, prea ascutit", parca si citesc aceasta scuza formala, chiar deasupra locului in care avocata -mi transmite ca "pentru a evita orice neintelegeri sa platesc deindata aceasta suma".

Ma gandesc sa le fac si eu celor de la TBI CREDIT o factura. Porecla mea din copilaria-n Moldova era "Gaz". Traiam in singura casa din sat care nu intrase in planurile de electrificare a zonei, pentru ca bunicul meu fusese chiabur si legionar. Asa ca eram in permanenta cautare de gaz de lampa, singura substanta din lume cu care puteai obtine si lumina, dar si alunga

paduchii. Cand am fugit in Statele Unite, cunoscutii de acolo nu puteau pronunta "Gaz", li se parea ciudat, inadecvat, straniu. Asa ca mi-au zis Gus. Mi-am pastrat totusi numele de Alupii, nume care atesta originea mea moldoveneasca, poate chiar descendenta mea daca. Cand m-am intors in tara, dupa ceva timp, politistul de frontiera mi-a zambit prietenos si mi-a zis studiind linistit pasaportul meu american: "Bine ati venit in Romania domnule Alupigus"

Asa ca am sa semnez aceasta factura exact cu numele cu care m-a primit Romania.

De exemplu, despre un vis...

Mi-am cumparat de aproape un an un telescop pe care jinduiesc sa-l folosesc candava, intr-o relaxare a vietii mele, intr-un fel de concediu al faptelor, al vorbelor, intr-un somaj patetic al profesiilor pe care le am. Achizitionam multe lucruri doar ca sa ne statisfacem visele din copilarie. De mult, am pus mana pe schita unui telescop si m-am apucat sa-l construiesc cu efervescenta celui care habar nu are de optica, tinichigerie, desen tehnic si alte scule ale civilizatiei. A fost un esec din care poate fi premiata doar curiozitatea, interesul infantil si mediocru pentru ceea ce fac oamenii mari.

Dar tot mi-am dorit un telescop si atunci cand am avut primii bani pe care sa-i pot infasura in acest vis, l-am cumparat din Germania. Am constatat ca atunci cand eram mic stateam la primul etaj dinspre stele al unui bloc, situatie compatibila astronomic cu orice vis despre telescoape. Acum stau la primul etaj

dinspre asfaltul haituit de mitraliere electorale si am deasupra mea doar cerul de felinare al iluminatului public. Daca privesc in sus privirea mea este obturata de tot felul de stele false, licariri sinistre de stalp tampit pus sa concureze cu verticala copacilor. Ma gandesc sa ma mut la tara. Acolo poti mitralia linistit stelele fara sa te apese povara orasului. Iata cum un vis despre un telescop devine un vis despre o casa.

Ma gandesc ca asa s-a dezvoltat si civilizatia. Visul vanatorului pentru animale care se sacrifica singure a adus domesticirea acestora, apoi a aparut visul pentru spatii cultivate in sensul asigurarii de hrana pentru toate acestea si de aici, agricultura, fixarea pastorului intr-un spatiu delimitat. Visul pentru o casa a atras visul pentru un sat, pentru un oras, pentru o tara s.a.m.d., pana la noi si de la noi inainte visul primordial s-a faramitat intr-un numar incomensurabil de vise secundare care creeaza si distrug lumea.

Visul pentru un telescop nu era o povara. Avea in intimitatea lui un oarecare confort financiar, era realizabil. Dar o casa la tara e un lucru mare, o chestiune de destin, de sansa. Nu-ti poti permite o casa la tara si iata cum un vis care era confortabil devine sinistru, greu.

De unde trag concluzia ca cel care a spus ca ar fi bine sa fii atent la ceea ce doresti pentru ca s-ar putea sa primesti ceea ce meriti a fost un intelept inspirat, un iluminat. Eu mi-am dorit un telescop si odata cu el am primit o obsesie pentru o casa.

De la fanteziile extraterestre ale lui Mircea Geoana la ninsorile sublime de pe Marte

Mircea Geoana a declarat astazi ca a vorbit la NASA pentru ca intr-o perioada onorabila de timp de acum incolo sa putem trimite inca un roman in spatiul cosmic. De bucurie, robotul american trimis pe Marte si-a flendurat razele laser prin atmosfera martiana, prilej cu care a reusit sa filmeze o frumusete de ninsoare. Asa cum este si normal la un asemenea nivel stiintific, savanti inca mai discuta care este cauza reala a fenomenului. Fie Geoana minte de ingheata apele pana departe, pe Marte, fie fenomenul are o cauza pur naturala, conditionata de fizica subtila a planetei rosii.

In alta ordine de idei, mi se pare interesanta obsesia noastra pentru zburatori. Cultivata psihanalitic chiar de mitul cu acelasi nume, continuata apoi de personaje care au

devenit mituri: Vuia, Vlaicu, Coanda si adusa la apogeul romanocentrismului de zborul pur sovietic al lui Prunariu, obsesia arata de fapt ca suntem un popor care nu prea mai are ce face. Spartul de seminte, statul pe banca dinspre drumul pe care circula accidentatii de la ora 5 si visatul frumos, la tot felul de magarii puerile, sunt ipostaze populare pe care candidatul Geoana vrea sa-si construiasca un nume de glorie.

La ce ne-o trebui zboruri extraterestre, cu americani flegmatici, cand lumea se cutremura sub criza globala, doar un creier hranit exclusiv cu pepeni de Dabuleni poate sa stie...

Generalul in labirintul sau

Mă uit cu o tristețe hâdă la lunecuşul siropos al celor doi generali către temniță. Stănculescu molfăie cuvinte mari, cuvinte de general necondamnat la moarte şi reuşeşte să facă o conferință de presă de 40 de minute pe drumul dintre sentință şi arest. Nu este clar dacă asta este procedura normală de întemnițare a Generalului. Mai întâi se degradează omul de arme, i se smulg epoleții roşi de victorii roşii şi apoi este trimis la o spovedanie personală în fața Măriei Sale, Televizorul. Apoi, televizorul, aleargă după el printr-o înserare amară, poticnindu-se prin tot felul de rahați de câine cu care sunt tapetate bordurile patriei, pentru a-l zgândări ca o conştiință, pentru a-l răscoli de ultimele lui adevăruri cotidiene: un nepot care-i cumpără apă minerală, o pijama “made in China” achiziționată de la un clandestin din Obor şi o periuță de dinți pentru placă de octogenar.

Cele 10 casete cu adevăruri sublime, cu transcendențe scânteitore despre istoria noastră, stau liniştite într-o bancă din Elveția unde-şi savurează natura pur materială în fața crizei de hârtii a capitalului mondial. Stănculescu se duce la închisoare neresemnat, electrocutat de gândul că la moartea sa memoria desprinsă de trup va vorbi despre el în termeni pe care bunul lui simț de om încă viu nu-i poate avea. Vorbeşte despre natura imuabilă a Revoluției, despre imposibilitatea judecării ei de catre justiția terestră. Revoluția este de sorginte divină, ține de diaforiile astrologice ale anului 1989, nu poate fi judecată de oameni. Singura, Justiția Divină-i de vină pentru toți oamenii morți şi cum Revoluția-i justiție divină nici măcar justiția divină nu se poate judeca pe sine. Prin urmare, judecățile oamenilor sunt relative, în cel mai rău caz, mici chițibuşuri ale justiției divine pe căile nepătrunse ale Domnului.

Tribunalul este un fel de Pilat din Pont care se expune impudic într-o treabă care nu ține de împărăția lui şi da, ați ghicit, se simte în toată afacerea chiar şi prezența acelui jidov rătăcitor condamnat la nemurire, veşnic sărac şi cinstit.

Undeva, departe, pe fundalul alburiu al tuturor mânăriilor, se aude corul tânguitor. Un moşneag cu plete dalbe se materializează din neant şi se împleticeşte spre Realitatea bolnavă. În mâinile lui se ghiceşte încă tremolul lent al mitralierei, pe vremuri simbolul forței lui. Vorbeşte elogios despre generali, despre efortul lor, riscul lor. Vorbeşte despre justiția despre care vorbeşte că în mod normal nu se vorbeşte.

Dar la aşa întâmplare nu te poți abține să nu comentezi aspru, să nu evoci modelul fundamental al creației care-şi ucide creatorul. Pentru că noi, da noi, suntem creația faptelor lui Stănculescu, suntem gândurile lui, visele lui aşternute pe glorioase pagini de istorie. Iar acum

ne comportăm răzgâiat, cu ingratitudine tipică de popor care-şi otrăveşte fântânile şi fuge-n păduri.

Dacă te scuturi de irizațiile lor verbale, de ideologiile lor fleşcăite, de prezentul lor de bunici onorabili, realizezi că de fapt sunt nişte drăcuşori negri eşuați în ideologii politice mai cuminți. Iliescu este un om bun, care nu a putut să nu-şi plece capul atunci când sabia divină, plină de gloanțe l-a retezat pe al altora. Eu un altfel de a spune că aşa-i la revoluții, mor oameni. Este acel gen de "fatalitate istorică" pe care materialismul a clamat-o ca pe o realitate obiectivă, ca pe un element normal al existenței colective în spațiu şi timp.

În viziunea lor, judecarea acestor fatalități este inutilă, chiar un abuz speculat politic. Nu contează oamenii morți, viețile distruse. Totul ține de acea fatalitate istorică imposibil de judecat pentru crime dar care poate fi folosită ca piedestal solid pentru cariere politice de succes. Filozofii găunoase de bolşevici nemitraliați.

Mă uit cu o tristețe hâdă la nevinovățiile lui Iliescu. Viața lui Iliescu este un şir de nevinovății sforăitoare, ca un şir de covrigei preparați la Oltenița pentru a ajunge să se proptească în gâtul unei babe oarbe, proaste şi surde, care este România. Iliescu a fost nevinovat atunci când Ceauşescu la trimis în eşalonul doi, a fost nevinovat la Revoluție, la mineriade, la marele desfrâu național cu averea statului din anii '90 şi evident este nevinovat de decalajul care ne separă de celelalte state foste comuniste. Toate aceste lucruri sunt explicate în filozofia lui Iliescu prin mecanisme structurale, obiective, istorice. Totul este o înşiruire de meandre, de sinergii construite meticulos, mereu în defavoarea noastră. Iliescu nu a fost decât boul blând care le-a privit încețoşat de pe imensitatea pajiştei şi apoi le-a rumegat pentru poporul său între două balegi.

Seninatatea porumbeilor spioni

Fortele de securitate iraniene au interceptat doi "porumbei-spion" in localitatea Natanz, in apropierea controversatelor instalatii de imbogatire a uraniului, relateaza cotidianul iranian Etemad Melli in editia sa de luni, potrivit AFP. (Mai multe, aici).

Fiinte senine, simboluri ale pacii, puritatii, amorului liber, pasari de o maiestuozitate aproape alchimica, porumbeii sunt intruchiparea perfecta a capitalismului postmodernist, a societatii jucause si lipsite de griji fata de resurse, sunt simbolul libertatii umane, vazuta ca animal fabulos care descompune in metabolismul sau chiar libertatea naturii.

Primii porumbei spioni au fost porumbeii lui Noe. Ei a cercetat cu chibzuinta apele, au rascolit undele inaccesibile ale potopului pentru a gasi locul in care fuziunea dintre Dumnezeu si ape slabise un pic si se transformase intr-o noua sansa pentru om si urmasii lui.

Pentru orice ahtiat dupa simboluri, pentru orice taliban al misterelor, porumbelul este cel mai vechi spion. Naivitatea lui jucausa, virginitatea sugerata de gratia miscarilor, de zborul sau dulce, sunt elemente ale unei camuflari perfecte.

Iata de ce, in parsivenia lor, americanii nu puteau trimite-n Iran in secolul satelitilor, decat niste amarati de porumbei inzestrati cu inele si fire subtile.

Se poarta negrul!

Pana la urma Casa Alba va deveni Casa Neagra. Alegerea lui Obama da un sut teoriilor conspirationiste despre evrei si Superiori Necunoscuti aflati in spatele fiecarei electii. Sutul este cam molatec, desigur, deoarece, descoperiri senzationale pot confirma oricand ca discriminatul Obama este unul dintre urmasii anonimi ai lui Solomon cu regina din Saba. Daca Bush s-a folosit de tot felul de tertipuri jegoase pentru a pune mana pe petroliferele teritorii din Irak, mergand pana intr-acolo incat si-a daramat singur cele doua turnuri pentru a avea samanta de scandal global, a facut asta pentru ca a fost papusa meschina din mainile unor maestri ascunsi ai sforariilor publice.

Bush a fost exponentul lumii petrolului, lume care l-a creat si la propulsat ca politician. Obama vine dintr-un neant al neajunsurilor si discriminarii, nu a luptat prin razboaie penibile si pline de moarte, este rodul unei legaturi dintre

un kenian si o hawaianca, simblolul metisajului care impinge mai departe evolutia si care in genetica se numeste heterozis.

Obama este diferit de tot ce a avut pana acum America, intr-un sens care are o vibratie apocaliptica. Este acel papa negru pe care prorocii l-au pus la sfarsitul timpurilor in fruntea bisericii dupa ce au confundat in betia mistica, biserica democratiei cu cea a religiei. Dupa Obama totul trebuie sa fie diferit, trebuie sa fie o pace care va dura o mie de ani.

Obama va pune punct recesiunii globale, va ajuta China sa-si consolideze statutul de superputere, va relua relatiile politice cu Iranul, va transforma scutul antiracheta din Europa dintr-o obsesie tipic americana intr-o granita a intimitatii Europei fata de rusi. Obama este speranta care se naste ca sa contrazica istoria propriilor ei istorii de cicluri de nasteri si morti subite.

Obama este emulatie pura, este fictiune devenita realitate, este visul oricarui hutu sau tutsi, secventa de detasare absoluta din ceremonia oricarui saman dedat cu prea multa ravna la ciuperci halucinogene.

Moartea si taxele

Americanii au vorba aceea, care leaga moartea de impozite sub forma unei sentinte implacabile. Sunt doua lucruri de care nu poti sa scapi pe lume: de moarte si de impozite. Sentinta vorbeste despre modul in care este perceputa la americani nevoia naturala a statului de a se finanta, ca un fel de chestiunec are te ajunge indiferent cine esti si unde esti, asemeni sfarsitului biologic care este inscris in harta genetica a speciei si a individului.

Spre deosebire de americani, romanii isi fac adevarate cariere din a fenta impozitele, iar statul in intelepciunea sa izvorata din inteligenta cu care-l hraneste poporul, nu face altceva decat sa inventeze si sa reinventeze tot felul de moduri de a le salta romanilor banii. Este ca si cum Moartea, odata inselata, ar gasi tot felul de tertipuri prin care sa revina in viata noastra si sa ne intoarca in natura.

Analogia nu va este straina. Am mai vazut-o pusa pe tapet, intr-un fel subtil care nu a apartinut autorului ci inconstientului colectiv care a vorbit prin el, in povestea noastra nationala despre Ivan Turbinca.

De ce ne miram ca statul inventeaza biruri noi, in situatia in care avem domenii intregi in care noi ca agenti economici furam statului mai bine de 60 % din impozitele pe care i le datoram? In Morarit si Panificatie se fura 65 % din taxa pe valoarea adaugata, lucru care la un domeniu in care partea care se vede reprezinta cca 2 miliarde de euro anual, nu este de colea.

Faptul ca statul a ajuns sa inventeze biruri hilare, de genul taxa pe fast food ar trebui nu sa ne amuze ci sa ne dea de gandit asupra destinului nostru national. Fie respinsa, fie aprobata, aceasta taxa nu va face decat sa fie avantrena unei viitoare taxe, poate mai hilare.

Taxa pe fast food este o tampenie ~~tipic maghiara~~ care are la baza raul de viteza.

Mancatul repede determina consum de energie suplimentara si prin urmare creste amprenta de carbon. Alimentele, indiferent de compozitia lor sunt alcatuite din aceleasi caramizi, cantitatea pe care o bagam in noi fiind o chestiune de optiune personala. Nu exista o mancare mai periculoasa decat alta, asa cum nu exista un ministru mai periculos sau mai putin periculos decat altul (asemenea idei despre taxare ma fac sa cred ca toti sunt la fel de periculosi). Din aceasta perspectiva, modul in care se preconizeaza impozitarea introduce o serie de nedreptati crase. Micii, sarmalutele cu smantana, tochitura moldoveneasca, kebabul, shaorma sunt in mod vadit discriminati in fata a tot felul de buruieni a caror aport nutritiv desi semnificativ, nu poate deveni suficient in absenta unor alimente precum cele descrise inainte.

Prin urmare, taxa este nedreapta pentru ca taxeaza o nevoie absolut naturala a omnivorului, adica aceea de a linchi la carne. Alternativa pe

care taxa o ofera, este realitatea din visul septelului: multe verdeturi, verde multeturi, iarna nutreturi, nu treci ierneturi. Alternativa face ca taxa sa aibe o dimensiune comica: este prima taxa care-l impinge pe roman spre moarte prin inanitie, moartea si impozitele devenind un mod al statului de a imbina utilul cu placutul.

Nu am inteles care este problema cu bauturile carbogazoase. Nu amaratul codoi face ca bautura sa fie periculoasa, desi inteleg ca banala sintagma “hai sifon!” nu prea e inghitita de nimeni. Bioxidul de carbon este un gaz care se dizolva ca vai de el in apa, se combina intr-un mod efemer cu aceasta, pentru el apa este doar o aventura de-o noapte si o paraseste efervescent imediat ce ai desfacut dopul la sampanie, cat ai zice cseke. Bioxidul de carbon poate sa ingrase doar gluma aceasta de taxa pe care o cultiva ministerul in sera prostiei guvernamentale.

Amprenta de carbon. In momentul in care te misti ca un melc prin lume, lasi o urma

invizibila in toate ce le faci si-n toate ce le iei, urma care se numeste amprenta de carbon. Existenta ta este un simplu motiv sa existe alte existente. Daca tu nu ai fi nu ar fi: hainele de pe tine (cu o proportie semnificativa de fibre sintetice sarantocu' dracu'), papucii de plastic pe care-i porti prin casa pentru e evita un divort legat de scame si murdarirea prematura a covorului), canile de plastic, sticlele, periuta de dinti, calculatorul, lumina din becul sub care scrii, curentul electric care-ti tin in viata pixelii, o multime de substante cu care te spoiesti pe toate partiele, combustibilul cu care te deplasezi, plasticul din masini, energia consumata pentru toata tabla si toate fiarele din viata ta, mancarea, nasturii, ochelarii, sticla, toate acestea exista pentru ca tu existi.

In momentul in care te nasti, comanzi fara sa stii uzinelor lumii toate lucrurile care vor exista in viata ta. Or aceste lucruri nu sunt straine de drama materiei: ele sunt energie pura

inghetata in forme. Ele pot fi reduse la consumul de energie necesar pentru faurirea lor. Si cum majoritatea energiei de pe planeta provine din forme fosile prin a caror ardere rezulta o multime de codoi, atunci intreaga energie din viata ta poate fi pusa in relatie cu o anumita valoare a codoiului a carei singura valoare este ca pe ea poate sa fie pus un impozit.

De fapt, impozitul nici nu ni se adreseaza in mod direct, plata lui este echivalentul simbolic al gestului pe care-l facem atunci cand ii dam nevestii bani sa-si cumpere o rochie cu care aceasta se duce apoi sa-si agate un amant. Ni se cere sa platim acesti bani pentru ca stilul nostru de viata se bazeaza pe punerea in circuit a carbonului fixat in scoarta terestra in vremuri imemorabile. Imaginati-va ca brusc am avea dreptul sa-i reincarnam pe toti stramosii nostrii si am face acest lucru aproape toti odata. Ar fi ca la Judecata de Apoi, un fel de ingramadeala mare in care s-ar auzi un imens ghiorait de

mate.(eventual si glasul tanguit al unui fost ministru al sanatatii din Romania care ar spune ca reincarnarea trebuie taxata in dezacord cu un alt fost ministru care ar sustine ca ea trebuie facuta cu cap). Reincarbonarea este ceva similar. Carbonul acumulat in vremuri imemorabile nu poate fi fixat in forme nedaunatoare de biomasa existenta astazi pe planeta. Ca urmare, o parte din el zboara la ingeri care impletesc din codoi un fel de tesatura la fel de fina ca si polietilena care lasa radiatiile solare sa treaca, dar nu permite pamantului sa se raceasca. Este ca atunci cand iesi de la dus si-ti pui cel mai sintetic tricou pe tine sau mai plastic, ca atunci cand arunci o plapuma pe un borcan scos de la bain *marie.* Acesta va continua sa fie cald ore intregi si chiar zile spre bucuria organizatiilor pentru siguranta consumatorilor. De aici, ceea ce specialistii in crize mai mari decat cea prin care trecem acum, numesc incalzire globala: un fel de dezmortire

desantata care fac sa zburde in scenariile de la Hollywood tot felul de vietati preistorice.

Revenind la analogia cu nevasta. Arderea gazului este stilul nostru de viata. Nevasta-stat vrea sa platim pentru acest stil de viata (spre deosebire de nevasta-persoana care in timp ajunge sa vrea sa platim pentru orice). Noi, cetateni si soti admirabili intelegem sa platim pentru acest stil de viata. Nevasta-stat ce face? Fie fuge si consuma banii pe toate prostiile care cresc consumul de gaz pe plan mondial si deci amprenta de carbon a fiecaruia, fie fuge si cheltuie banii pentru proiecte bazate pe identificarea si implementarea de noi surse energie regenerabila (fuge si face dragoste cu cercetarea stiintifica, organizatiile ecologiste si alte entitati care nu iubesc stilul tau de viata). In ambele situatii amprenta ta de carbon va creste. In primul caz, pentru ca banii sunt cheltuiti prost, iar in al doilea pentru ca banii sunt

cheltuiti bine, si unde este loc de bine este loc si de mai bine.

O data impozitata amprenta de carbon va ramane pe veci taxa preferata a statului. Pentru ca fiind construite in baza carbon, fiintele de pe Terra nu vor putea sa-si confectioneze alt fel de amprente. Amprenta de carbon este piatra filozofala a tuturor taxelor, esenta imuabila a oricarei viziuni de succes despre fiscalitate.

In subtilitatile metafizicii accesibile doar planului spiritual in care arde flacara violet, taxa pe amprenta de carbon este vazuta ca o dubla impozitare. Pentru ca natura a taxat deja existenta unei concentratii prea mari de carbon in atmosfera prin fixarea lui nu in plante, ci in oameni. Cresterea numarului de obezi este un efort al planetei de a fixa carbonul in exces, nu un simplu apetit de gasculite nesatule caracteristic oamenilor din secolele XX si XXI.

Iliescu operat acolo unde-l doare mai tare

Om politic de stanga si una dintre cauzele pentru care comunismul romanesc mai spera inca la ani de glorie, Ion Iliescu s-a trezit in urma cu cateva zile cu o perfida durere in cotul drept. Investigatiile atente realizate cu aparatura capitalista au relevat ca domnia sa traieste in ritmul planetei suferind de o boala insinuasa numita "bursita". Aceasta presupune inflamarea bursei, un saculet de fluid care lubrifiaza zona in care osul si ligamentele o freaca uneori la rece. Nu este pentru prima data cand la Iliescu se gasesc tot felul de stigmate corespunzatoare evolutiilor economice si politice internationale. In 1989 a suferit o inflamatie la cotul stang, cunoscuta sub numele de "întinită", afectiune pentru care nu a permis o interventie medicala niciodata, denumind-o in cercul apropiatilor sai ca fiind "un suvenir al Revolutiei". Medicii si analistii politici se asteapta ca in urmatoarele luni domnul Iliescu sa se

imbolnaveasca si de "ampulita" o inflamare a unei portiuni inferioare a rectului pelvin determinata de simpatia prea mare pentru Nastase.

Si-a venit un lup din UE lui Ciutacu sa-i dea cuie

"*Retelele de presa murdara, locale si centrale, se impart in doua categorii: putinele care au fost descoperite si multele care isi vad in continuare de treaba. Multe, prea multe ziare sunt folosite ca adevarate maciuci, cu care se da in capul victimei fara nici cel mai mic scrupul de a justifica titlurile de-o schioapa si pozele cat jumatate de pagina.Ziaristii au devenit, in prea mare masura, niste mercenari care, dupa ce se bat cu pumnii in piept pentru niscai principii, se muta la trustul primului mahar care da mai mult. Si nu numai "dinozaurii", ci si prea multi jurnalisti din noile generatii.Suvoaie de bani venind din afara presei inunda acum mass media, alterand relatiile profesionale din bransa, golind de sens branduri construite in mai mult de un deceniu. Componenta jurnalistica a CRP este tot mai*

palida, iar eu am fost si sunt gazetar, patron n-am fost decat pentru putin timp si silit de imprejurari."

Cam asa scria Cristian Tudor Popescu prin 2006 cand isi dadea demisia din functia de presedinte a Clubului Roman de Presa. Intre timp, ideile lui au mai evoluat, presa si analistii politici care ne invata democratia sunt in realitate niste cavaleri total dezinteresați ai adevărurilor noastre, adevărați păstrători ai virginității hârtei de ziar pentru orgasmul necenzurat cu cerneala din fiecare noapte. Forta echilibrului interior al lui CTP, gentiletea frazei si caracterul sau fundamental am putut sa le observam in cazul conflictului dintre Robert Turcescu si Orban. A o face totusi "gagicuta" pe fica presedintelui este o dovada se misoginism de neiertat pentru luna femeii, cu atat mai mult cu cat "gagicuta" este un cuvant nespecific limbii literare (de la care se revendica CTP) Si daca tot accepti sa-l folosesti ar trebui sa lasi garda jos macar la niste balbe ale unor cuvinte corecte.

Domnul Popescu uita ca "gagicuta" a fost aleasa in postul pe care-l ocupa si uita ca analistii ar trebui sa o desfinteze pentru programul ei politic nu pentru niste balbe. Inhaitarea si aruncarea fiintelor isterice si pervertite asupra unei prazi slabe este in realitate un semn de barbarism si primitivism jurnalistic, tipic mintilor si firilor slabe. Ceea ce fac acum analistii neamului in frunte cu Ciutacu reprezinta practicarea in grup a unei placeri fade si vulgare tipica mediocritatii intelectuale: "pot sa-ti dau muie pentru ca te-am votat, pot sa-ti dau muie pentru ca te-au votat, pot sa-ti dau muie, esti sef de stat" .

Sunt sigur ca domnul CTP nu ar fi fost incantat deloc daca cineva si-ar fi permis o astfel de atitudine doar pentru ca-i cumpara ziarul.

Traim pe cap cu o presa lipsita de respect pentru valorile democratiei si sensibila doar la fiorul banului. Ciutacu se zborsea la Basescu aseara ca el nu a lucrat decat la patroni si doar o mica perioada la stat, pe cand Basescu a strans

averi formidabile fiind tot timpul bugetar. Ciutacu nu a argumentat in nici un moment ca Basescu ar fi furat statul, dar a insinuat asta fara nici o dovada. In plus, nici nu a respins acuzatiile lui Basescu ca a lucrat la stat pe vremea in care Omar Haysam praduia avutia nationala, si exact in zona economiei nationale in care acesta praduia, ci doar a insinuat ca nu a lucrat atata timp cat ar fi putut Haysam sa fure.

Traim o invazie a mediocritatii si o pervertire a valorilor autentice din presa de catre acestea. Suntem prizonierii unor teme pe care ni le aleg interesele politicienilor care finanteaza presa. Cristoiu a fost dintodeauna ahtiat dupa bani si a scris intodeauna la comanda finantatorilor. Au fost momente in care interesele cereau ca acesta sa-l muste de cur pe Iliescu si o facea cu o manie aproape proletara, apoi urma o perioada de pupincurism delicios si astenic in care victimele sistemului lui extrem de mobil de valori erau altele, altele si tot altele. Marele

Paznic al Presei Romanesti nu a vazut niciodata nematodismul lui Cristoiu, prostia vehementa a lui Stan si militantismul dogmatic al lui Gadea. A considerat ca ceea ce fac ei se numeste jurnalism si analiza politica. A considerat ca obsesiile pot deveni evenimente de presa si pot fi cultivate ca rozele PSD-ului printre litere de o schioapa. Nu a catadicsit in nici un moment sa intervina in favoarea analizei obiective a faptelor si a lasat serpuitul placid al ipotezelor despre fapte sa danseze hadul dans al banilor murdari din presa romaneasca.

Pe Ciutacu il intereseaza de unde provin banii lui Basescu. Eu cred ca ar trebui sa-l intereseze de unde provin banii lui Voiculescu. Isteria analistilor este in realitate o masca falsa menita sa ne abata atentia de la adevarata fata a presei romanesti: suntem victimele celor care scriu la comanda, victimele unor obsedate mediocritati intelectuale. Altfel nu reusesc sa inteleg de ce niste ziaristi cu nume nu au reusit

fata de declaratia Presedintelui sa aiba decat reactii de genul "O fi baut ceva"...

O fi baut ceva realitate din presa lor de cacat si s-a gandit sa le intoarca si el o UE.

Penis, creier, ochi mari si sani rotunzi

Antropologii susţin că bărbaţii evoluează către un penis tot mai mare. Bărbaţii viitorului sunt ameninţaţi de operaţii insolite de genul celor dintr-un banc celebru : un pitic cu penisul mare se duce să zicem la doctorul Ciomu (da' cel care a retezat vârful Omu'). Domnu' Doctor stiiţi, că eu am o problemă cu femeile, toate se plâng, toate mă vrea, le place distincţia mea până ajungem în pat cu ea. Doctoru' pune mâna pe seringă, îl anesteziază şi apoi dă să taie... Dar îşi aduce aminte că nu l-a întrebat pe pitic cât de multe să taie. Aşa că apelează rapid la o asistentă cerându-i părerea. Asistenta se uită o dată, se uită de două ori şi în cele din urmă zice : Domnu' Doctor, mai bine-i lungim un pic picioarele !

Apărut prin evoluţie perfect naturală, fiind rodul tâmpeniei darwiniste care se numeşte muncă, bărbatul şi-a dezvoltat mai întâi

membrele superioare. Brațele sunt expresia biologică a instinctului de proprietate în varianta sa primitivă : « a lua » şi « a apuca » sunt verbe care s-au dezvoltat în acelaşi ritm cu membrele superioare ale omului, până când au sfârşit în diverse teoreme liberale de genul « a avea ». Cei care apucau şi luau, au sfârşit deci prin a avea, fericire care a durat cam până prin secolul XX când o entitate transcendentă biologiei numită stat, caracterizată prin membre superioare mult mai mari, le-a luat totul, punând semn egal între verbele « a avea » şi « a aresta ». Dar asta este altă poveste.

Membrele au ajuns la un moment dat la nivelul unui membru situat central pe axa esteticului uman. În acel moment a apărut lenea şi amantul ei cel mai viril, pe care intelectualitatea postmodernistă a vrut să-l desfințeze : intimitatea. Membrele superioare au încetat să mai crească în detrimentul membrului central. Membrul central a început să crească,

folosind pentru această evoluție toată vlaga și fantezia selecției naturale. Membrul central a crescut până în momentul în care a ajuns la primul membru al familiei, lucru care a dat un imbold de neimaginat nevoii de intimitate a individului. Anumite accidente s-au întâmplat totuși, aceasta fiind teoria preferată a darwiniștilor, deoarece consangvinizarea a fost principala cauză a trecerii de la numărul de 48 de cromozomi, caracteristic maimuței, la numărul de 46, tipic omului.

Membrul central crește, așa cum susțin antropologii și în zilele noastre. El va mai crește o oarecare perioadă în viitor, făcându-le femeilor ochii din ce în ce mai mari și sânii rotunzi. Nu se știe unde se va opri el sau dacă nu cumva, va avea o evoluție similară cu cea a membrelor superioare sau cu a piticului din banc: va crește până va stresa membrele inferioare să-și dea drumul și ele la o creștere din ce în ce mai accentuată. Vor reapărea astfel, titanii, care se

vor împreuna cu fetele pigmeilor inerți la teoriile antropologice şi evoluționiste, pentru a crea o nouă rasă de oameni, cărora nu membrele le vor creşte continuu, ci creierul, oameni care aşa cum este normal, vor stăpâni pământul.

Nica si Bunica

Puşlamaua care fuse se intoarse si se aduse inapoi pe sine iara cu jupon si cu tigara la o masa aniversara. Bunicuta sta tangenta pe rotundul mesei cerc si-si trecea prin microfoane lemnul limbii ca un melc. Toti tovarasii de lupta stau ca zbirii lui Arthur, unii îi zâmbesc în treacăt alții chiar o pupă-n cur. Se amintesc uitate lupte, nume triste de eroi, se vorbeste chiar că țara ar fi ruptă fără noi, că si-au sacrificat anii mai de preț din câți aveau ca-n balcon un zid formară iar glonțele nu treceau, ca revolta a fost bine controlata si-au scutit multe vieti sa piara aiurea pe pamântul chinuit.

Bunicuța-n pene toată se umfla ca un curcan şi rememora în trecăt forța ei de uragan. Întinate idealuri o forțară să-şi asume rolul de conducătoare peste al maselor cutume. Multe suli în coasta-i fină au împuns-o ca un cui,

răstignind câte o vină peste zâmbetul ei şui, multe animale hâde mânuite de golani i-au tulburat visul roşu mărâind-o peste ani. Multe meandre-s în concretul plin de smalț şi tartru greu peste care sinergia poartă al faptelor antreu. Dară forța, echilibrul şi cultura de la ruşi o fixară fest pe soclu iar duşmanii fură duşi.

În ăst timp, un fante mizer cu privire de parizer şi cu nume leonin o vorbea de rău în taină şi-o împroşca cu venin. Că-i vândută la imperiul cel sovietic de departe, că-i spioancă nesimțită, că despre ea are acte care-i dovedesc trecutul de teluric animal, că pe măsa a uitat-o de-a murit ca la Canal, că ascendența paternă nu-i română ci bulgară şi că pielea-i cam negra, ca tuşul din călimară.

Bunica în toleranța-i şi efortul de Sisif nu se sinchisea de vorbe ci scria la catastif. Chiar l-a invitat pe fante la întrunirea aniversară să se certe împreună cum făceau odinioară. Fantele pervers şi negru când ea mâna i-a întins la felație

a chemat-o, el având organu' ntins. Ea roşind precum drapelul şi cravăţile demult îl dădu pe fante afară într-un mod chiar foarte cult:

- Puşlama ai fost băiete, puşlama rămâi şi azi nu putea-i atunci la Inter în petardă să te arzi ?

- Fir-ai tu al dracu' babă, animală bolşevică de nu-ţi luam apărarea erai scurtată de chică. Au vrut să te-mpuşte unii, eu ca boul m-am băgat şi-am nenorocit o ţară azvârlind-o în rahat. Şi acuma dau de tine, mă lovesc în orice vis, când deschid televizorul toţi vorbesc de ce ai zis, chiar şi netul dacă-mi vine vre-un cuvânt să caut eu dau de replicile tale precum puricii-n teveu...

Cu sudălmi şi cu insulte au tot continuat şedinţa şi-n curând chiar tribunalul îşi va motiva sentinţa.

Adevărul cum ne-nvaţă-n forţa şi echilibrul lui şade la mijloc de lume şi aşteptă să îl spui. La mijlocul înălţimii dintre puşlama şi babă şade

adevărul nostru îndoit precum o scoabă. Nica e un fante hâtru de la noi din cartier cum era Nica a Petrii, cam la fel de cult ca el. Are un limbaj pe care orice zid greu il suportă şi cuvinte care-n lume au ginecologi escortă. Ce spun ele însă-i greu de răstălmăcit aiurea şi ce zice cred şi eu. Pe de o parte bunicuta nu mai moare să ne lase, dar merită câteodată şi cuvinte mai frumoase.

Codul lui Iliescu

Un veritabil pelerinaj a inceput luni dimineata la biroul senatorial al presedintelui de onoare al PSD, Ion Iliescu, care implineste 78 de ani. Majoritatea liderilor social-democrati i-au urat "La multi ani!" si i-au facut cadouri dintre cele mai diverse. Iliescu a primit de la Geoana cartea, intitulata sugetiv "In mijlocul furtunii". Glumele s-au tinut lant. Campion ca intotdeauna: Mircea Geoana, care i-a urat lui Iliescu: „sa dea Dumnezeu sa fie cat mai multi romani cu acest cod genetic ... si rezolvam in acest fel si problema demografica din Romania” [via Hotnews]

Desigur Prostanacul nu-si dezminte nici titlul si nici uşurința în cuvinte. Bunica-i un exemplu de strasnica virtute si chiar la varsta treia la lupta se asmute. Problema cea mai mare, aceea populara, de ce nu vin pe lume copii ca odinoara, nu poate s-o rezolve cu codul ei

genetic, solutia problemei avand substrat eclectic.

Ereditatea dansei a fost perfid barata de fortele obscure ce actionau odata. Cu trompele legate la sex ne-a luat intr-una si multe kama sutre ne-a inventat batrana. Singurul loc prolific din toata viata ei, unde a-n-multit cu ciuda si javre si catei, a fost cum vezi partidul şi a lui intimitate îmbălsămată tandru în sciziparitate.

Demografia țării de ascunse legi ascultă că nu o înțelege nici clasa cea mai cultă. Un cod genetic care se împleticeşte-n van şi-şi plimbă ADN-ul din secera-n ciocan e pentru darwinismul politic, arbitrar, cam ceea ce rezultă din iapă şi măgar.

Gusa lanseaza strategia "Point & Hoit"

Să-ți tot mişti delicatețea şi fustița printre blocuri, zgândărindu-ți fericirea cu mireasma unor locuri. Dacă vre-un puştan ce ochiul şi-l holbează plin de saț şi la coapsele-ti vergine jindueşte cu nesaț te va agăța cu-n strigăt, ceva-n genul lui “Păpuşă”, să nu-ți fie foarte frică căci prin jur e domnul Guşă.

Dânsul recenzează hoituri de pisici şi câini pe care, hingheritul conform legii nu mai are supărare.

Schimb de limbi: Franta da limbi moldovenesti Gazpromului

Nici n-asteptam de la Larousse să nu confirme-un termen rus, acum când boul nu vrea să mai pască decât în veritabila moldovenească. Că Franța ne ajută aproape de un veac şi la tezaur nimeni nu mai presimte-un leac, e lucru care-l ştie şi terna îngrijitoare şi profa de chimie.

Parisul de pe vremuri ne ospita ca boi şi între două trenuri vaci ne dădea-napoi. Acuma de când Şeful aleargă după Bruni, ca Zeus altădată copilele furtunii, nici marea Academie nu-şi mai găseşte locul până n-aprinde iară Gazprom în sobă focul.

Şi-acuma limba fiind, o simplă abstracțiune de pasăre murind, ce rost mai are oare să definim o limbă pornind de la un lucru ce timpul il tot schimbă ? O limbă este un lucru pe care-l dai si-l iei şi tot primeşti favoruri, plăceri, în schimbul ei. Când dai o limbă dulce, moldavă,

la necaz, rusul îți dă o limbă cu-n metru cub de gaz. Şi iată cum sărutul, cel franțuzesc, cu limbă, se tot exportă-n lume şi-n alte limbi se plimbă.

Si am si o 'ntrebare, o leapsa la Ciorici, sa ne raspunda-n graba de trece pe aici:

La "putină"-n moldavă nu-i spune "poloboc" ?

Şi la "deloc" în grabă, nu-i spune iară "ioc"?

Atuncea cum se face că numele moldav

La ruşi domneşte-n frunte pe un registru grav

Iar la Moldova-n frunte-i un foarte rusesc nume

De-a cărui guvernare râdem ades cu spume ?